

In. A. 788

BNPFI
17949

Ahturi și Ofuri

1891

— Cu o prefață de Anton Bacalbașa —

BUCUREȘTI
CENTRALA UNIVERSITARA
BIBLIOTECA

327063

București

Institutul grafic „Eminescu“.

1901

859.0-7

Biblioteca Centrala Universitara

BUCURESTI

17949

R. 96/06

CONTROL

Inventar

1953 + 793239

1956

1961

BIBLIOTECA CENTRALA
UNIVERSITARA
Bucuresti

Cota 17949
Inventar 793239

B.C.U. Bucuresti

C793239

AHTURĪ ŐI OFURĪ

Lui Ulpău Hodos

Ca semn al unei nalte stime
Ș' unui amor nestrămutat,
Netrebnicele mele prime
Cu dragoste ți-am închinat.

Citește-le (curaj!) pe toate
Și'mi ele negăsind nimic
E că un prost poet se poate
Să fie-un foarte bun amic

E că, din focul ce 'ncălzește
Sărmanu' mi' suflet rebegit,
Căldura 'ntregă mi-o răpește
Prietenul cel mai iubit;

Și nu a mai rămas sub spuză
Niciun tăcuțe, nici schinte,
Spre-a 'nflăcăra pe doamna Muză...
Ce mi' pasă? Treaba dumneai!

George Ranetti

P R E F A T Ț A

În momentele acestea cînd războiul greco-turc bate la Poartă, d. Ranetti cîntă.

Vorba ceea : țara piere și Muză se piaptăna.

Și cum doînește cavalul poetului nostru ?

Ca valul înfuriat al Mării ? Ca valsul lin al lui Romeo ?

Nu. Este o melodie naturală, un „Dorul Inimei” conștient.

D. Ranetti nu este un necunoscut : are la pasivul dumnealui o serie întreagă de imnuri, cari nu's plînsul unei inimi, ci rîsul unui zeflemist convins.

De regulă, se cam întîmplă cu poeziile țării noastre o tragedie extrem de jalnică :

Ei plîng, iar noi ne tăvălim de rîs citindu-i.

D. Ranetti a 'ntors-o bine și aici :

Dumnealui rîde, iar ... (antiteza ar trebui să fie : iar noi plîngem. Dar nu-î așa). Dumnealui rîde, iar noi îl imităm.

Te rog, cititorule deprins cu luna palidă, cu stelele posace, cu salcia pe mormînt, cu amorul contelui și al marchizei — te rog, citește Tejghetarul lui Ranetti.

Și, dacă poți, nu rîde văzînd cum funcționarul comercial e apoteozat și ridicat la înălțimea unui luceafăr :

Și'l imploră : „O vin musiu,
„De ce nu intri 'n casă ?
„Eü, mă 'nțelegi, nu pot să viü,
„Căci tata nu mă lasă !“

El îi șopteă ostând : „Mersi !“
Dar frica de dom' Naie
In totdeauna îl opri
Să intre în odaie !

Eü unu, blazat despre partea poeților lirici, nu mai apreciez ași de cât parfumul național al Muzei domnului Ranetti.

E sinceră Muza asta.

Și dacă'ți cere un leü și cincizeci apoi rîzi ca de cinci, de te crezi la Teatrul Național în mijlocul Damei de Caro.

De aceea am luat condeiul spre a face apologia acestui valoros tînăr, care într'un secol în agonie, bea, mănăncă și scrie în mod normal.

Pe Ranetti nu l-a cuprîns nevroza secolului; muza lui nu poartă 'n frunte coroana roșie a degenerescentei.

El se tunde, se spală, se 'mbracă în mod decent; iar muza lui, vivantă și comilfo, nu umblă cu rafi-nerii oculte și cu țachisme rușinoase.

E muză, domnule, — nu face pe prima dona !

București, 1 Aprilie 1897.

Anton Bacalbașa.

CĂTRE TINERIME

— *Monologul unui poet pîrlit și melancolic* —

Alți creștini se nasc pe lume chiori său fără de picioare;
Dar pe mine Provedința crudă și ne'ndrătoare
M'a ursit să am în viață cel mai groaznic beteșug:
Un desgust fără de margini pentru ori-ce meșteșug.
Să'mi cîștig onest prin muncă jimbla mea cotidiană
Mă'ncercai; dar tentativa'mi, truda mea, rămase vană.
Ce puteam să fac? Spuneți-mi. Iată, mă făcuî poet.—
Blestemată fie ora, cînd am scris primul sonet,
Cînd riscaî sfios funestul și hotărîtorul pas,
Și căleaiu pe caldarimul care duce la Parnas!
Am cîntat de-atunci în versuri muzicale și maiestre
Și idile de trotuare și idilele campestre;
Am cîntat: planeți, fecioare, prietenie și amor;
Tot ce poate să inspire pe un suflet simțitor
Și-aprinzînd o juvenilă și bogată 'nchipuire
Să te ducă la Mărcuța, sau direct la nemurire!
Burtă-verzii însă singuri sint stăpîni p'ăst veac de proză;
Ei preferă zarzavatul unei flori de tuberoză,
Un pietroi vulgar de silex diamantului sclipînd,—
Și sint prea greoi să urce înălțimile din Pînd,
Unde Muzele tronează în divina lor splendoare!

O, cum 'mă aş fi dat adesea nemuirea p' o țigare;
Și cununile de laur pentr'o fleică la grătar,
Spre a potoli revolta din stomacu-mă proletar!

June, ce măninci cu poftă patru feluri la dejun
Și ai lei, și-o tabachere înțesată cu tutun,
Cînd plătită'n tot-d'a-una înainte ți-e chiria,
... Svirle pana ta de giscă, lasă'n pace poezia!

DRAGOSTE IDEALĂ

Hymnuri paradisiace vag vibrează 'n atmosferă,
Pe când Luna maiestoasă și fermecătoare sferă
A trecut deja de-o oră în cea-l'altă emisferă.

Și atunci tiptil Marițo viū la tine in odae,
Furios sărut obrazii și cosița ta bălae . . .
Doamne, ce mai păruială, de ne vede ne'ntu Nae !

PĂPUȘILE REGINEI

In curînd se va deschide la
Ateneu o expoziție de păpuși or-
ganizată din auguste inițiativă a
Carmen Sylvei.

Ziarele.

În bunătatea ta înaltă
Un gînd fermecător avuși :
Să stringi copiii la olaltă
S'admire-o lume de păpuși.

Drăguți copii picați din ramă,
Păpuși ca zine din povești...
O, se cunoaște c'ai fost mamă!
Cu cîtă patimă-î iubești!

Dar nu. Ți-ascunde 'nduioșarea,
Regină trebuie să fii!
În lume, *asta* ți-e chemarea,
Nu să desmerzi niște copii!

Fii majestoasă și senină,
Pășind solemn printre micuți,
Și nu uita că ești Regină,
Și nu cum-vă să îi săruți!

93

Suride, mîndră Suverană,
Și-alungă durerosul gînd...
În suflete să poarte-o rană
E dat doar mamelor de rînd.

Rămîi în slava ta eternă!
Printre curtenii tăi supuși
Ce la genuchi-ți se prosternă,—
Rămîi!... Ești tot printre păpuși!

❑ PĂRERI DE RĂU X

„Stringe-ți dragă geamantanul,
Du-te cum ai fost venit ;
Prea ești rece, prea de gheață,
Nu ești bună de iubit !“

.....

Iată vara. În mansardă,
Sub un soare arzător,
Mă prăjesc ca o franzelă
Asvirlită 'ntr'un cuptor,

Ce căldură ! Chiar la umbră
Două-zeci și trei de grade !
În Vezuviul din pieptu-mi
Torn mereu la limonade.

Ce n'aș da ca Ea să vie
Lingă mine iar să șadă!...
Cum e rece ca de gheață, —
M'ar scuti de limonadă!

• APEL DESPERAT

— Poezie telegrafo-postală cu răspuns plătit —

Electrică copilă curentul pilei tale
 Și forța ta motrice, m'aŭ scos din balamale!
 Ți-am dat, mai eri, adresa'mi și te-am rugat să vii,
 Să'ți spun, ce nesfârșite, ce triste și pustii
 Sint zilele, cînd singur, lucrez la aparat,
 Gîndind, că'n veci departe-î releu-ți adorat!
 A, dac'ai fi aproape magnetică minune,
 Ai potoli furtuna gîndirilor nebune;
 Ai fi paratonerul norosului meu trai
 Și-ai transforma oficiul în mîndru, dulce raî!
 De ce nu vii? Te 'ndură, trimete'mi-o scrisoare, —
 Cu „porto“ chiar să fie, — dar fă'mi astă favoare;
 Căci alt fel, te asigur, teribilul curent
 Din ochii tăi va face să mor f. f. urgent!

NOI VREM GALOSI!

Plagiată după Coșbuc

„E frig ca'n Pol la Eschimoși
„Și biata plebe proletară
„Răcnește'n hainele-î de vară:
„Noi vrem galoși!“

„Voi vreți pământ? Sinteți gomoși,
„Desigur nu vă pasă
„Că degerăm, că n'avem casă,
„Că vrem galoși!“

„Ați luat peste picior: strămoși
„Și limba noastră mumă;
„Ați fost o pacoste, o ciumă,
„Dar cu galoși!“

„Sintem pîrliți și janghinoși,
„Ne-a prăpădit năpasta,
„Dar noi, să știți, că vrem doar asta:
„Șoșoni galoși!“

17

PESIMISTUL

— *Scena se petrece 'n birtul „La Catacombe“* —

Mai c'ași plinge. Traiu-mi este o grozavă tragedie. —
 Cel din urmă act : Neantul... Ptiu, o muscă 'n farfurie !
 Hei, băete, ia-ți pilaful; ochii 'n patru, ce e asta ?
 O să mor, va plinge tata, nenea Ghiță, și-apoi?... Basta!
 June sint și am parale, am și trecere la dame,
 Ce e dreptul; dar vederea porcăriilor infame,
 Care'n lumea asta mare și stupidă se petrec,
 Mă cutremură de groază... Ia mai dă-mi înc'un cinzec,
 Să innee nețarmuritul și puternicu-mi desgust.
 Fă-mi și-o fleică, dar ia seama, pune-mi una mai cu must!
 Pe a mea frunte așternut-a giulgiu-i neagra desnădejde;
 Plictisit de lumea asta și de Lumea lui Nădejde,
 Văd prea bine că scăparea este doară in Nirvana
 Pradă viermilor sinistri.. Excelentă e tocana!
 Se mănincă cite odată, binișor la Catacombe.
 Sint sătul de viață, însă nu-s sătul; deci, mi-i de bombe,
 Să măninc intii friptura și-apoi vom vedea ce-om face
 Cu Neantul Dumitale; Schopenhauer, ia dă-mi pace!

53439

23686

BIBLIOTECA
 Centrului
 Universitar
 București

Domniei-sale

DOMNULUI A. S.

București.

Din Constanța, unde-odată surghiunit a fost Ovidiū,
Scriū epistola aceasta pentr'un biet, meschin, subsidiū.
Pe cînd bardul antic însă, în avîntul inspirărei,
Îngîna cu trîsta-î liră plîngătorul val al mării,
Eū — de și sint ca și dînsul din născare cam Nasone —
Arunc plînsul la pustia, că ursuz și monoton e!
Viaț'ar fi nesuferită de-ar fi 'n lume doar Ovidiū...
Ș'apoî cînd mi-ndop stomacul cu chefal și cu guvidiū,
Cînd aici femeî și vinuri de-opotrivă 's de picante,
Cum vreî tu să-mî pară traiul un infern ca al lui Dante?

Îată Marea. Bre ce mare-î! Ce colos imens de apă!
Ar muri de cîudă Kneazul dacă s'ar scula din groapă.
Și sărată-î, Doamne sfinte! (ca o glumă d'ale mele).
Și-î albastră și e verde, în tot felul de vopsele,
Numai neagră nu-î și d'aia Marea Neagră i se zice
Încă de cînd Xerse puse să o bată crunt cu bice.
.. Ah, de ne-ar mută guvernul marea asta 'n București,
Am avea și poezie și-am avea și.. mai mulți pești!

Apropos de pescărie. Știi cu ce m'ocup aici?
(Nu gîndi la vre-o prostie scandaloașă!) Haide, ghicî...
Staû cu undița în mînă ore 'ntregi pe țarm și-aștept
— Răbdător cum e englezul, mut ca și un înțelept —,
Dar de geaba: nici o cegă, nici un pui de caracudă,
Nu voesc să răsplătească așteptarea-mî grea și crudă.
Ba, deunăzi, văd că dopul de la undița s'agită.
Eram sigur că — în fine! pescuirea-î fericită.
De emoție schimb fețe... cînd sînt galben, cînd sînt roș...
Și scot undița din apă... Vai! prinsesem un galoș!!
Pescuesc nainte totuși, pescuesc cu 'nverșunare;
Și făcînd într'una ast-fel exercițiu de răbdare,
Sper s'ajung încet cu 'ncetul ca să rabd atît de mult
Încît chiar o conferință academică s'ascult!

Sărătura apeî Mărei dă cam triste rezultate.
Pin și prefurile-aicea sînt teribil de sărate!...
La otelul meu: ruină. Și ce cameră? Nedemn!
Un lavoar, un pat, o masă, ș'apoi toate sînt de lemn,
Chiar și unele gîngăniî ce-ți fac nopți de insomnie
Și te-aduc la disperare să te-apuci de poezie!

Destul Muză guralivă! Scumpa mea madam Erato,
Tacă-ți gura. Plec la masă. Acum muza mea-î Capato!

O TEMPORA, O MORES!

...Que la Grèce eût jeté sur l'autel de Diane.

A. de Musset

Ochiî Vilmei parcă's două
Felinare cu petrol
Și luceșe mai clari, parol,
De cât albiî stropi de rouă.

O, dar părul! Tu, copilă,
Nici nu știi cum ard în foc
Cînd iți prinzi câte-o zambilă
În șuvițele din coc —

Și cum inima'mi se sbate
În nespus de dulce chin!
Nu știu bine ce'mi abate,
Dar oftez ca din senin!

Dac'ai fi trăit, Frinee,
În epoca lui Omer,
Aî fi fost făcută Fee,
Cu balonul dusă 'n cer.

Său ciopleaŭ frumoasa-ți față
Într'un bulgăr de granit:
Ți-ar fi dat d'apururi viață,
Vre un sculptor iscusit!.

Proză tristă, blestemată!
Veac stupid! Destin bizar!...
Astăzi zina adorată
Este damă l'Alcazar!

TEJGHETARUL

Poezie care aduce nișel cu „Luceafărul“ lui Eminescu

A fost odată 'n București
In strada ... nu știu care, —
Din rude mari negustorești,
A fost o fată mare.

Și era una la părinți
Și proastă sarmănica,
Cum printre-atîția mindri prinți
E Beizadeaua Ghica.

Din umbra tristului iatac,
Ea pasu și-l îndreaptă
In curte, ling'un bulamac,
Unde Tănase-așteaptă.

Il vede june curățel,
Devine-amorezată;
Iar tejghetarul, biet, la fel, —
Nebun e după fată!

* * *

Cînd îi cînta vre-un flașnetar
De inimă albastră,
Știea, că mîndru-î tejghetar
E-afară, sub fereastră.

Și'l implora: „O vin musiu,
„De ce nu intri'n casă?
„Eü, mă'nțelegi, nu pot să viü,
„Căci tata nu mă lasă!“

El îi șoptea oftînd: „Mersi!
Dar frica de Dom'Nae,
In tot-deauna îl opri
Să intre în odaie!

Și noaptea chiar, cînd adormea
Citînd în pat *Romînul*:
In vis, sinistru-î apărea
Bastonu lui jupînu!

* * *

Trecu o zi, trecură trei
Așa. Se săturase.
„A, dac'aș fi băiat cu lei“,
In gînd zicea Tănase;

„Mi-aș face-un colț apelpisit,
„Sub braț mi-aș lua umbrela,
„M'aș duce fercheș, dichisit,
„Să cer pă demoazela!“

Acum, pierd vremea în zadar
„Și tălpile la ghete...
„Auzi! Un fleac de tejghetar,
„Să umble după fete!?!“

Și vreme mult' așa s'a scurs;
Se prăpădea sârmanu,
Era mai slab... ca un discurs
De generalul Manu!

* * *

În vremea asta Tecușor
Sergent de intendență,
Băiat de mare viitor, —
Cu multă paciență,

Dădea tîrcoale prin prejur
Și-i tot făcea bezele;
Iar Ea, infama, Ea, vă jur,
Zimbea la toate cele!

Odată'n urma ei ușor
Păși, și-i prinse mina.
— „Dar ce vrei, mări Tecușor,
„Așa cu anasina!“

— „Ce voi, țivilo? Ce vreaū eū?
„Prea sus ții damo nasul!
„Vreaū să consimți l'amorul meu,
„Căci alt fel... parastasul!“

— „Dar nici nu știū ce'mi ceri măcar!
„N'oi consimți nici moartă;
„Tratez amor c'un teighetar
„Și voi să-i fiū consoartă!“

— „Nu știū? Ți-oi face tiuriū
„Și nveți tu, fiū pe pace;
„Nu mai făcea copilării,
„Ia vin la nen'tu ncoace!“

Dară, pe cînd se petrecea...
Pardon și punte-punte...
Tănase sta lingă teighea
Cu indexul pe frunte, —

Și-o anonimă 'ncet citea
Compusă cu plaivazul,
În care i se declara
Cum devenise cazul!

Tradus! Săftica l'a tradus
C'un Don sergent pezmetel
Iuzii, visuri, cum v'ați dus;
Mai crede-acum la fete!

Se îmbracă ca un turbat,
În grabă 'și luă umbrela
Și'n pas gimnastic s'a 'ndreptat,
Nebun, spre infidela!

Ascuns,—prin geamuri,—î-a văzut,
Și podidindu-l plînsul:

„Ce-ți pasă ție, chip de lut,
„Dac'o'i fi eū saū dînsul!“

„Gustînd amorul lui cazon

„Beleaoa ți-ai găsit-o;

„Iar eū țivil maī cu rezon,

„Voī rîde-afurisito!“

IAŞMAKUL FATMEI

Poemă eminentemente turcească, dar de proveniență daco-romană

Ibrahim Coltuc Effendi, paşa din Falmalagïoc,
O fi-avînd el multe lire şi beghiri hrăniţi cu foc,
Iatagane cu plăsele de sidef strălucitor
Şi caicuri ce despică unda clarului Bosfor ;
O fi-avînd zaharicale şi halvă în magazii,
Blăni, covoare, meşi, pistoale şi caftane cilibit ;
O fi-avînd, dar toate astea pentru dînsu-s bagatele,
Cînd pătrunde în seraiul tapetat cu geanfezele !
Ah, acolo, pe divanul comandat în Anadol
Îşi răsfaţă trupul leneş şi — scuzaţi — aproape gol,
Fătme cea mai drăgălaşă odaliscă din harem,
Roaba neagră ca celebrul chinoros al lui Ghedem !

O tunică cu bibiluri prelucrată'n selemie
Stringe talia cadinei mlădioasă şi nurlie,
Iar picioarele-î micuţe încălţate's în papuci. —
De se plimbă cite-odată cu escorta d'eunucî,
Osmanlii cască gura şi rămîn pe loc năucî,
Cînd o văd trecînd pe stradă în tramcar saū în trăsură
Şi-aud vocea ei mai dulce ca un cîntec de tambură !

Nimeni însă din aceia ce-o privesc cu lăcomie
Nu-s în stare ca să spue de-î bălană, arămie,
Sau de ochi-î is albaștri, negri, verzi ori cafenii,
Dacă sînt aprinși, sălbatici, cu albeață, galeși, vii..
Că'n Stambul e lege sfîntă fistichiul obiceiū
Ca femea să-și ascundă cu'ngrijire chipul ei.
Să-și îmbrobodească fața în iașmak de ibrișim.

Într'o zi pe cînd cadîna stă'n cîardac cu Ibrahim
Ce-și fumă tembel ciubucul și sorbea din felegean, —
Hop, că intră ianicerul Mustafà-Beni-Hasan,
Și din vorbă'n vorbă 'ncepe ca s'o laude pe sclavă.
Pașa sare ca un tigru prins în furie grozavă :
„E frumoasă zici, ghiaure !? A mă jur pe Mahomet
„Că te'njunghiū, — dac'acuma îndraznețe geanabet,
„Nu'mi vei spune cum poți ast-fel să'nșiri farmecile ei,
„Cînd Alah poruncă dete în Coran pentru femei
„Să'nfășoare cu iașmakul nepătruns întreaga față !
„Haide, spune-mi adevărul, voiū cruța spurcata-ți viață!...“
Mustafà se'ngălbenește, spaîma glasul i'nnăbușă...
Ar fugi... Dar cum ? Kavazii staū la pîndă după ușă !
Tremurā par'că-i o frunză sau o voce de tenor
Cînd privește iataganul groaznic, amenințător,
Gata să rezeze capu-i așa tînăr și frumos !

Însă Fătme'ncet se'ndreaptă către Pașa furios :
„Ibrahim Coltuc, te'ndură ! Nu vreaū sînge să se verse...
„Nu ; Coranul n'am călcat !
„Nu m'am desvelit la față, ci... la părți... mai... vice-verse...
„Mustafà-î nevinovat !“

IDILĂ MODERNĂ

— *Său* : ce zicea *EA* și ce gîndea *EL* —

Ea-î zise cu sfială :

— Din viața conjugală

Vom face un poem

Din cele mai măiestre

Iar *E!* gîndea în sine :

— Pentr'un pirlit boem

Are destulă zestre,

Partida îmi convine!

— Fermecătoarea taină

A dragosti'mî vei spune!

— Drăguța îmi va pune

Toți nasturii la haină!

— În calea vieței noastre

Vor fi doar crini și mirt

Și viorele-albastre!

— Uf! Bravo.. scap de birt!

FAPTĂ CREȘTINEASCĂ

Strofe aperitive dar neperitoare

Mi-e foame, oameni buni, de mor
Și ora mesi-aștept să vie,
Deci, iată-mă'n bucătărie
Plimbându-mă nerăbdător,
Ca tigru 'nchis în colivie.

Privesc cum fumegă 'n tingire
O ciorbă extra cu fidea
Ce-o fabrică Tincuța mea, —
Și-aș vrea s'o'nghiț doar c'o privire...
De sigur, ciorba, — nu pe Ea !

Mă pregătesc să mă apropii
Să gust măcar numai odată,
Cind.. de pe fruntea-î asudată
Taman atunci căzură stropii
În supa caldă parfumată!!!

O șterg spre birt, să-mi potolesc
Mai iute foamea 'ngrozitoare !...
Scriptura nu-mi ordonă oare
Ca nici de cum să mă hrănesc
Din a aproapelui sudoare ?

F. A. P. A. I. N. T. R. A. T. I. O. N. I. A.

...

...

...

...

CU ACOMPANIAMENT DE CLAVIR...

Era un strașnic flautist,
Dar pururi tinărul artist
Părea posomorit și trist.

Maî trist ca palidul Apollo, —
Căci el cîntase numai *solo*!
Și ce și-a zis: „De-acum în colo,

„Să'ncerc și-un *duo*, doar nu-î foc!
„Cu instrumentul meu mă joc
„Și-l mînuesc!... Decî, hai noroc!“

O damă se oferă 'ndată
Să cînte-o clasică bucată
Cu junele, la o serată.

Dar, vai, chîiar de la început
Să cînte 'n *duo* n'a putut, —
Sărman solist nepriceput!

IDEAL RETROSPECTIV

Aș vrea să fiu un biet incult
Contemporan al lui Omer,
Să cred că instalat în Cer
Tronează Zeus, șef ocult
Din miturile de demult.

Trintit sub falnicii sycomori,
Să dau să sugă portocale
Unei grecoaice sculpturale
Și'n preajmă-mi se se'ncingă hori
De Fauni, sprinteni, poftitori!

* * *

Parigoriî, capriț de-artist!
Aș vrea să fiu în evul trist
Al feudalilor războinici,
Ce alergau în luptă, dornici
Să'și dea viața pentru Christ;

Iar eu,— biet paj innamorat
De dama Contelui plecat,—

Să'i cînt o dulce rapsodie
Și castelana durdulie
S'ar consola c'un sărutat!

* * *

Știu bine doară că-i un vis
Ăst traiu în epoci dispărute, —
Dar uite, cînd te-apuci de scris,
Te 'nnalți pe aripi nevăzute
În regiuni necunoscute;

Și uîți o leacă și prezent
Și proza lui cotidiană,
Divin, fermecător moment:
Să uîți că viața ta e vană,
De chilipir în veci vădană!

CASIERITEI DE LA O CAFENEA

Îmbrăcată'n rochie verde cu bobite stacojii,
Tu-î apari ca intruparea Maichi Precistei Marii,
Cind senină'ți rezimî cotul pe contoarul de ștejar
Și privești cum fierbe ceaiul, colcotind în samovar.
A, privirea-ți vagabondă se oprește o secundă
Și la masa-î solitară. Cum ar vrea să se ascundă, —
Ce n'ar da atunci să fie beduinul din pustii;
Căci îi pare că spre dinsul chelnerii și mușterii
Scrutători ochi îndreaptă, ca să afle sfinta taină,
Care face să svicnească biata inimă-î sub haină!

De-ar fi conte-ar da la dracu și noblețe și blason
Și ar prefera, te-asigur, să se bage ca garson. —
Doar să poată să atingă mina ta catifelată,
În extaz s'asculte vocea-ți, cînd șoptește: „țal, îndată!“
Și s'admire-o viață 'ntreagă mersu-ți oblu și cochet..

O, de-aî ști, Madam, tortura ce ucide pe poet!...
Capuținerul îi pare cătrănit și făr'de gust,
Ceașca-î tremură la gură, cînd zărind solidu-ți bust,
Se gîndește că un altul e stăpîn p'ășa comori! —
Fă-î avansuri, — căci altminteri fac pari c'o să-l omori.

Vai, zadarnic îți oferă cintul tristei sale Lyre;
Tu vrei lire!

PREA SUS PUS!

— Unei dame care nu era de nasul meu —

Ți-aducî aminte? Te-am văzut
În loja ta de primul rang
Alături de-un bătrîn, mai slut
Ca cel mai slut orangutang!

Din întîmplare ți'ndreptași
Binoclu către galerie
Și 'n ochi'ți verzi și drăgălași
Citîu atîta poezie, —

În cît crezuî — ce vis smintit! —
Că poate mă vei fi 'nțeleș
Și că din toți să'ți fiu iubiș
Pe mine, Doamnă, m'ai ales!

.....

Dar doar o clipă a ținut
Acest fermecător prepus:
Plecași cu maimuțoiu'ți slut!...
Pe semne, eū, eram prea sus!

EROIÎ LUÎ SCHAKESPEARE

O T H E L L O

Maî erî dădusem o pasență,
Să văd Anico dacă vii ;
Dar momental îngălbenii, —
Eram ca omu după boală :
Un fante-al naibi ! — de spatii
Se ridica cu tine 'n poală !
... Nu-î ăla'l tău de itidentă ?

Am scos briceagu — apelpisit,
Vanghelii nafure și cruci !..
A ha ! Te'tinzii cu dalcauci ?
A la boner, o să'l omor !
Și cînd pamblicele-o să-î duci
Și o să bocești p'al tău odor,
Atuncia, doar, ne facem fit !

O F E L I A

De cînd Tănase m'a trădat
Mă duc mereu în chimintir
Și 'n coc înfig un trandafir
Cam șifonat.

Ca ăia de la balamuc
Rănesc și rid fără pricină, —
Mi-e frig și geaba iașu chilină...
Că mă usuc!

DESDEMONA

Romanțu Lini-î scurt dar trist
Și 'ncepe așa :

E!, conțopist ;
Ea, demoazelă din Central, —
Și s'a'ntîlnitără la bal..
Nu vă mai spun, e de prisos,
C'apoi, printr'un „voiaj dē nos“
Comedia s'a isprăvit :
Ea s'a 'ngrășat, *E!* a slăbit!

Dar fericirea lor durează.
Vai, numai pin'la Bobotează!
De-atunci, menaju Lini a fost
Mai trist de cît o zi de post ;
Nici giugiuleli și... tranca-fleanca,
Nici rochi de moar la Beșlegeanca ;
Aș încheiat — era fatal! —
Idila lor.. la Tribunal!

Și cînd martira fu 'ntrebată
De vrea să fie divorțată,
Răspunse demn :

„Mai bine moartă,
„De cît s'ajung așa consoartă !
„Căci nu știți ce 'i-a abătut :
„M'a beștelit și m'a bătut,
„Cică'l tratam cu adulter !
„... Auzi ! Eă !! Fată de frizer !!!

IOSIF & MADAM PUTIFAR

I

Lampa 'n casă 'mprăștiază
 O lumină clar obscură;
 Doarme totul în Natură,
 Numai ea, sărmana Sură,
 Pe-un fotel d'un ceas veghiază!

Leibu e 'n călătorie,
 Iar fidela balabuste —
 Scurtă 'n minte, lungă 'n fuste —
 Fruct oprit ar vrea să guste
 C'un băiat din prăvălie.

Căci de mult o 'mpinge dorul
 Spre Isdrul! Și-acum l'așteaptă,
 D'aia șade-așa deșteaptă
 Și spre ușe ochi 'ndreaptă
 Tot mereu. Ce-i și amorul!

II

Iată-l, a sosit! Flăcăul
E robust și plin de viață,
Da'î nițel cam nătăfleață;
Nu e vorbă, nici mustață
N'are încă, nătărăul!

Ca o aia din nuvele,
Ea-î îndrugă la ureche
O poveste foarte veche...
Dar el fuge ca de streche
Și-î chinez în toate cele!

S'a re'ntors la prăvălie
Ageamiul nostru june
Ea 'și jură să se răzbune :
Și-î tăie — așa se spune —
... Jumătate din simbrie!

DIN SIRIUS, CLOȘCĂ CU PUÎ

— Versuri porno și cosmografice —

Gravitez cu o viteză de cinci metri pe secundă,
Satelit obscur în preajma unei axe 'nchipuite;
Pe cînd tu răsai pe boltă și lași raza'ti să pătrundă
Din Zenit pîn'la Nadirul vieței mele pustiite.

Cînd te văd inima'mi arde de un dor incandescent,
Fața'mi capătă culoarea Luni 'n ultimul pătrar, —
Și mă'ncere să sbor spre tine, să mă'nalt în firmament;
Dar zadarnic : gravitatea spre pămînt m'atrage iar.

Ești un Sirius iubito, astră palid'argintie,
Cînd plutești prin constelații mai frumoasă alta nu-î!
O, de-aî vrea să cazî... la pieptu'mi, să mă iei cu cununie
Dintr'un Sirius te-aș face să devii Cloșca cu puî.

UN SACRIFICIŪ SUBLIM

E student în drept băetul, *pică abstrac*

Adică pe rominește:

Pe la Cazes se proslăvește,

Vivat, panța și pichetul!

Din ziua însă, cînd Mari,

O fetișcană durdulie,

Se 'nscrise la filosofie. —

O crudă boală îl lovi!

Și pentru Ea — ce vitejie! —

(Ești marț anticule Șcevóla!)

Uită pichet și panțarola...

La cursuri începu să vie!!!

LOGICA LUI HARPAGON

Șoim Ghidale-î muribund;
 Sura plînge lingă pat:
 -- Tăinuit-am un păcat.
 Astă-zî nu țî'l mai ascund!
 -- Ce zici Sura?

— Știi, Ghidale,
 Micul Ițic ce-am născut
 Astă toamnă la Sascut,
 Nu-î cupil al Dumitale!
 -- Dar al cui? Că te umor!
 Spune'mî repede muere!
 -- L'am făcut deja eu Stere
 Fanterist serjent major.
 -- Ce zici tu?

— I-am dat purale.
 -- Dar de unde ai avut?
 -- Intr'o noapte te-am vizut
 Cum durmeai, durmeai, Ghidale,
 Și-am vîrit frumos o mină
 Sub saltea di piste pat,
 Iac'așa, și am luat
 Din șorap așel di lină
 De cincî orî ctte un leu!...
 -- Sura! Sura! Foarte bine!
 De-ai luat banii de la mine:
 Ițic e cupil al meu!

44

COPIL DIN FLORI

Vindea pe stradă ghiocel,
Mărgăritar și viorele,
Mai blîno era, însă, ca ele
Fermecătorii ochii Ei.

Iar El — flăcăul îndrăzneț
Și pișicher și pehlivan —
Eră de felul lui oltean,
Eră, adică, precupeț.

S'aŭ cununat. — Îl adora
Și-i da tot deverul din florî,
Parale strinse cu sudorî;
El, da, ca omu, ce putea.

Dar s'a fost stins amorul lor,
Ca ori-ce foc în astă lume, —
Căci precupețul de legume
A fost ingrat și trădător !

Și-un an a dus'o în plînsorî..
Am întilnit'oa-cum o lună,
Un băețoiu ținea de mîna,
... Sărman copil făcut „din florî!“

EPIGRAMĂ

Lui Alcoolicii

„Din pelin, nu faci zahar“.
Ast-fel spune-un cîntec; dar..
Cu pelin, tu izbutești,
Ca să te zaharisești!

CUSURUL MARIȚII.

De, ce să 'ți fac!
 Ai fi drăguță, nu zic ba,
 Și vrednică, și gospodină,
 Dar ce să 'ți fac!
 Tu ești taman pe pofta mea,
 Și nu 'ți gălesc vre-o vină.

Nu te-am pețit!
 Te-a înzestrat și Al de sus
 Ce-i drept, te-a înzestrat și sfinții.
 Te-aș fi pețit
 Și 'n deșt inelul ți-aș fi pus...
 De te 'nzestrau părinții!

TRABOSTE CONTROVERSATA

DISPERARE VELOCIPEDICĂ

Viū călare pe biciclū, tocmaī de la Velodrom.
 Tu, la geam, mașer, a lene întorci foile la *Rome*,
 Matineu ți fin trădează marmoreele contururī!
 Antrenat, cu limba scoasă, fac un match de zece tururī,
 Mē apucā ambalarea, capū-ī plin de cauciuc...
 Dă-mī un premiū, fă'mī bezele, că din stradă nu mē duc!

Nu mē maltrata, Didino! îngere, ah, fii clement.
 Ah, fii bună ca biciclul fabricație Clement.
 Dacă nu consimți îndată, peste-o oră voiū fi mort,
 Mi-oū lua etern adio, de la Pucher, de la sport,
 Părăsi-voiū lumea asta, pentru mine-așa de tristă:
 M-or svirli—un stîrv nemernic— în hidoasa Morței pistă!

Haide să sburām în tandem pe al vieții trist viraj.
 Saū maī bine, de nu'ți place, dă'mī ca zestre 'n mariaj,
 Dă'mī superba, nec plus ultra, pneumatica ți mașină
 Și vom pedalā, frenetic, corpolenta mea Didină!

DRAGOSTE CONTROVERSATĂ

Inculpatei X.

O tu supremă 'ntre instanțe,
Ascult'o voce din barou
Pledind in ritmul unei stanțe
Pierdutul său proces din nou.

Mi-ai spus să plec, să'ți uit ființa,
Și lacrimi triste-atunci mi-au curs.
Teribilă era sentința,
Far'de apel, fără recurs.

Ah, voiū muri! Dar, a priori,
Vreaū să ridic un incident
Voiū sesiza judecători
Și chiar pe primul prezident;

Și cînd vor siejă in robe
M'oiū prezenta la tribunal,
Armat cu martori și cu probe,
Și'n baza codului penal,

Articolul, — nu mai știū care, —
Voiū cere și 'mi-or acorda
Imprejurări ușurătoare!
(Cap 5 tom 3 vezi Demangeat)

INTELEPCIUNEA LUI EPICUR

Ascultă-mă: să nu te'nsori;
 Jos căsnicia!
 Ci regulat să'ți schimbi soția
 Pe săptămână'n șapte ori.

Să nu fii trist și supărat;
 Dar plângi cu jale
 Când mor din rude de-ale tale
 .. Și'n testament nu te-aū băgat.

Cu cartea nu te prea'ncurca
 Să'ți pierzi săruta;
 Fă chefuri cu nemiluita
 Și milă nimănuī nu da.

{ Să nu iubești cu-adevărat
 Pe nici-o fată;
 Dar jură-le la toate-odată,
 Amor nebun și'nflăcărat.

Trăind așa cum te'nvătai,
 Nu'ți fie frică;
 Căci după moarte nu-i nimică,
 In viață doar i-un iad și-un răi.

S E R E N A D A

De-ai putea citi psaltirea
Sufletului, pē popește,
Ai pricepe-atunci iubirea
Ce'ntru el sălășluește.

Pravoslavnică cucoană,
Tu de cer ai fost aleasă
Ca'n altar să'mi fi icoană
Dulcea taichiî preteasă !

Te voi ține numa'n palmă,
Cu colaci și cu prescură,
N'ai s'auzi nici-o sudalmă
Din a mea spurcată gură !

Aolio ! Dar de pomană
Răgușesc cîntînd prohodul...
Nafura ta de vădană !
Octoicu și triodu !

Devla'ți plină-î cu colivă,
Și n'ai praxis, nici glagore ;
Că te ții ca o parșivă
Cu chir dascălu Gligore !

De-acum nu'mi mai bat eū capu,
Nu'mi mai fac de ris giubeaua... ;
Să mă razî, să'mî scuiți potcapu,
Dacă nu v'oiū da cățeaua !

Proestosu Nae

De la biserica din Dobroteasa

OF ȘI A OLIŢO!..

La fereastră stai pe gânduri, dragălaşa mea țivilă,
Și a lene 'ți-aruncî ochii pe-o gazetă imbecilă
(Dacă nu mă 'nșel *Romanul*u fondatorelui Vintilă).
N'ai citit nimic și totuși îl aruncî c'un gest de silă.
Ai oftat, — și printre gene, în a ochilor lentilă,
Lacrămî prind ca să mijească, — cum mijește o zambilă
Printre iarba mătăsoasă — Ai rezon să plîngî copilă!
Soțul tău, un prost și-un girbov mai pocit ca o gorilă,
A dat poli și'n schimb părinții cruzi și fără dram de milă
Te-aū vîndut! Și în luxura-i monstroasă și senilă
Ne'ncetat, de-atunci, moșneagul frumusețea ta mutilă
Și în suflet feciorelnic un spurcat venin destilă!
E barbar, e laș, despotic — un al doilea Atilă,
Te înjură, te lovește, te tortură și te 'mpilă,—
Tineretea ta se stinge sfîrînd ca o feștilă...
Ah, pendulul vieței tale, cît de dureros oscilă
Vorba aia 'ntre-o Charibdă ucigașă, și o Scylă!

II

Te simți singură, străină, în bogata voastră vilă,
Luxul ăsta te repugnă, căci nu ești arghirofilă ;
Și-ai da toată bogăția pe o gingașă idilă ;
Pentr'o clipă de iubire, te-ai robi lui Sarsailă !
Unde-î *E!* acuma ? Unde-î ofițerul de flotilă
La a căruia vedere toată ființa ta jubilă ?
Unde-î să te strângă'n brațe și'n strînsoarea lui virilă
Să uiți proza conjugală searbădă și-atit de vilă !
I-ai cădea 'n genuchî pierdută, rugătoare și umilă,
Te-ai tiri, precum în țărână se tirăște o reptilă
Și-ai cerși o sărutare, — desmerdarea lui subtilă
Care 'mbată ca și vinul de la Albu & Chirilă
Și'n artere'ți infiltrează o ardoare juvenilă !...

III

... Dar zadarnic 'ți-este dorul și nădejdea puerilă !
Pe cînd tu'n inchipuirea'ți maladivă și febrilă
Construești castele mindre pe o bază, vai, debilă,
E! iubitul, poate moare, sfărîmat de vre-o torpilă
Sau de-un glonte ce pătruns-a drept în pieptu î prin mantilă !

N A I V A

— „Ce'nseamnă nene, cămătar ?“

Intreabă Lili drăgălașa.

— „Un monstru care'ți ia cămașa ;

„Nu pot să'l definesc mai clar.“

Sînt anî de-atunci. In buduar,

Sînt amândoi. Și ce fac oare ?

Mister... Ea-î zice tînjitoare :

— „Ce naiba... nu fî cămătar !..“

15

EPITAF CAZON

Unui ex-Moș Teacă

Viata ta a fost un chaos
De comande idioate.
Ce'ți rămâne-acum din toate?
Vai, doar un : „pe loc repaos !“

MELANCOLIE

Din becuri țâșnește o tristă lumină
Ce'neacă „salonul“ în undele-î pale ;
In aer: mizezme de briliantină,
De pudră roz-albă și unt de migdale.

De-asupra oglindei, poeta-regină,
Din rama ei verde cu aur stropită,
Sbanghie privește spre-o cadră vecină
Pe Valter la Plevna în luptă cumplită.

Nea Ghiță desprinde din cuiu-î chitara.
Ciupește din coarde. •Romanța răsună
In pacea imensă ce'mprăștie seara,
O seară scăldată în raze de lună.

Romanța răsună turbată, și tonul,
Vibrează și geme, la inimă-î merge...
Când intru'năuntru să'mi raz barbișonul
Nea Ghiță duiosul o lacrimă'și șterge.

BATAIE PE TOATĂ LINIA

La table fuiu bătut și, sincer,
Nu mă revoltă infamia,
Căci, domnilor, în veacul ăsta,
Se bate 'n toată România.

Se bate 'n școală și-n armată,
Chiar în biserică se bate..
Drept ăredincioșii bat într'una
Mătăniî, Maicei Preacurate.

Și la tribună, oratorii
Bat cîmpii, său bat apa 'n piuă,
La poștă toți bat telegraful
De cum îi seară pînă'n ziuă.

Monede bate statul nostru,
Iar cărturarii capu-și bat,
Pe cînd la maus cartofoarii
De-aū prins atule bune, bat.

Golanu bate în neștire
Trotoarele tocind cipicii,
Iar cînd găsește de mîncare
La gura lui se bat calicii.

Amorezatul bate 'n ușa
Iubitei lui ce-î măritată,
Și-î bate inima la gîndul
Că norocirea o să-l bată.

Chiar laptele astăzi se bate,
Și cine oare n'a văzut
—Scuzați-mă de vorbă proastă —
E vorba de berbec... bătut.

Bați șaua să priceapă iapa
Pe șleaū cînd să vorbești nu poți,
Iar zeflemistul mai cu minte
Iși bate joc voios de toți.

DELIRIUM TREMENS

— *Decadento-symbolisto-etc.* —

Mă zbat ca un șarpe cu vărgi tricolore ;
Hysteric mă zbucium in tristele ore,
Cind spleenu-mi roade puterea vitală
Și 'nfige 'n larinxu-mi o ghiară brutală.

In craniū valsează gândacii turbăreii,
Iar gura-mi spumează ca undele mărei..
Voiū da foc Europei ; o, dați-mi o torță ;
Nu-mi puneți, nu-mi puneți cămașa de forță!

LA SFÎNTU GHEORGHE...

Ferestrele's deschise. Potop străbat d'afară
Cascadele de raze din cer de primăvară.
Staū mobilele calme. S'au stins orī și ce șoapte.
Pe-o masă 's lăcrămioare, — și chiar un vas de noapte
Respiră cu nesațiū parfumul lor subtil.
Oare și el să simță splendoarea lui April?...
De-odată *Calendarul*, ce smirna stă 'n perete,
Tresare și rostește solemn și pe 'ndelete:
— „Vaī! dragii mei prietenī, v'aduc o veste tristă!
— Nu plānge, *Calendare!* esclamă o *Batistă*.
„N'am poftă să'mī pierd vremea ștergīnd și ochii tăi“.
— „Nu pling, nu.. totuși mâine e'n două-zeci și-trei!“
Răspunse *Calendarul* cu vocea tânguioasă;
Iar *Pat*, *Oglindă*, *Scaun*, *Biuroū*, toate din casă:
— „Sosește Sfântul Gheorghe!“ se tânguiră 'n cor
Și înlemniră 'n prada aceluiași fior.
Biblioteca, cultă, ce 'n toate e arbitru,
Tăcerea intrerupse: — „Copii, Sfântul Dumitru
„Cu chiū cu vai ne-aduse în casele aceste.
„Ș'acum ce-aud? Sinistră, îngrozitoare veste!
„Acuma Sfintul Gheorghe din nou să ne alunge?
„Vă 'ntreb: atita viață nomadă nu v'ajunge?

„Inamovibili astăzi sunt chiar și magistrații.
„Iar noi ce-aducem zilnic foloase astei nații.
„Noi mobile, obiecte luxoase de import.
„Trăim ca și țiganii pribegi din cort în cort!“
— „Da, da ! Jos Sfintul Gheorghe, nefastă zi de doliu !“
Replică cu căldură un veteran *Fotoliu*.
„Din cauza acestui sfânt rău, asupritor,
„Mi-am frint — sunt ani d'atuncea — frumosul meu picior.
„Eă cel mai venerabil, mai vechiu dintre fotolii,
„Vreaă liniște !... Cu riscul d'a fi mâncat de molii.
„Vreaă să rămîn în colțu'mi modest, netulburat !
„Bătrînele'mi picioare aă groază de mutat !...“
— „Rezon, unchiule dragă !“ grăi un *Taburel*.
„Cu tine vrea să moară fidelu'ți nepoțel !“
— „Pe mine — zise *Ceasul* — mereu de când mă plimbă
„Din casă 'n casă simt că mă ustură la limbă.
„Deci, de voiți revoltă, eu vă aprob fierbinte,
„Și-orî care ne-ar fi soarta, voiă merge înainte !
— „La vorbă — zise *Lampa* — nu'mi place să mă'ntind,
„Dar vă declar că însămi încep să mă aprind ;
„In inimă'mi *Pendula*, cu logosu-î abil,
„Svirlit-a al revoltei înflăcărat fitil !“
— „Revoltă !“ Altă cale de mintuire nu-î.
„Să'l masacrăm !“ răcnește *Panòplia* din cuiu.
— „Revoltă !“ strigă dirjă *Oglinda* cea cochetă ;
Iar *Scaune* și *Mese* „Revoltă !“ crunt repetă.
Și bat, bat din picioare, și 'njură ca păgîni.
— „Eă, ca Pilat din Pontiu, pardon, mă spal pe mâni.“
Șoptește 'ncet, cu frică, timidul *Lavabo*
— „Ești (lava)boă ! îi sbiară energicul *Biuro*...
Dar *Patul* brusc tresare zicînd : — „Stimate domn,
„Vorbiți încet, la dracu ! m'ați deșteptat din somn !“
Biuro-î ripostează : — Nu-î treaba dumneavoastră !
Și cearta era gata... Noroc că o *Fereastră*
Intervenî : — „Tăcere !.. Tăcere, bre, vă zic !

„Nu vi-i rușine? Uite, pe stradă trece-un dric
„Ha! să'l privim Că naiba, sfirșiți cu gălăgia!
„Iar tu, *Cuier*, fă bine și scoate-ți pălăria!“
... Se liniștiră toate. Tăcere ca 'n pustiū.
Și'n faț' acestui jalnic, sărac, umil *Sicriū*,
Cioplit fără de artă din patru biete scindurī,
Ah! mobilele mindre căzură trist pe gindurī.
Invidiind *Sicriul* ce 'n neagra-i sărăcie
Nu-i pasă de mutare, nu-i pasă de chirie;
Doar el la Sfintul Gheorghe-i senin, nepăsător,
El n'o să se mai mute în vecii vecilor!...

SUFLERUL

La tot ce'n lume se'ntimplă azi,
La toate cele, să crezi monșer,
De mint mustața tu să mi-o razî,
Găsești ca'n teatru cîte-un sufler.

Poetul care, ca un nebun,
Amor declară luneî din cer
Și'n pungă n'are nici de tutun.
Scriind, sticleții îi sunt sufler.

Te'neurci la poker saũ la pichet,
Daî fuga'ndată la Șmil buncher,
Broșa cucoanei pui amanet:
In cazul ăsta dracu-î sufler.

Nimic nevesteî nu-î reproșezi,
E o bomboană, un juvaer;
Cu toate astea— vaî! — divorțezi.
De sigur soacra a fost sufler.

Iar altădată acasă vii,
Consoarta'ti însă nu-î nicăeri.
Cin'ti-a suflat-o? Vrei tu să știi?
Amicul caseî a fost sufler.

VIS MORT

Ah, zilele frumoase, ce repede măi trec !...
Fumam o clasă 'ntreagă dintr'un unic chiostec,
Chiria nici o dată nu o plăteam la țanc
Și alergam o poștă pină să 'mpușc un franc.
Bun spre-a cloci găina era al meu joben,
Jacheta neagr'odată avea un verde ten,
Iar pantalonimăi anticăi purtau monoclu'n fund.
Cu plete mari, c'un aer de filosof profund,
Cu un volum în mină de Spencer ori de Kant,
Mergeam, iar trecătorii credeaū că's un savant,
Și nu știaū naivii c'al meu itinerar
Mă conducea la Marcu, celebrul anticar.
Ah, zilele frumoase, cînd nu aveam tutun
Și beam un capuținer la ceasul de dejun !

Azi imăi plătesc chiria la termenul fatal,
Dejunul nu măi este himeric saū frugal,
In portabac am vecinic tutun d'ăl bectemis
Și mă îmbrac cu haine croite cu dichis
Dar totuși ! aș da haine, dejun și portabac
Să pot fi iar studentul cel leneș și sărac,

Să tremur în Decembre în pardesiū deschis,
Dar să mai simt în suflet căldura unui vis,
Să cred că mă așteaptă un splendid viitor,
C'am să deviu ministru, ilustru scriitor,
Milionar și soțul unei femei model,
Frumoasă ca un Venus sculptat de Praxitel !

O, visul ce te'ncintă la douăzeci de ani !
O, rozele iluzii de glorie și bani !
O, cine-ar mai cunoaște pe falnicul eroū
In xenamorisitul subșef la un biuroū?...

INCONSOLABILA

'Și-a îngropat bărbatu-acum trei zile,
Și-i tristă, sărmănica, foarte tristă;
De lacrămî learcă e a sa batistă...
De-ai ști ce plîns ești, domnule Vasile!

Dar trupul tău acum inert argil e,
Habar nu ai că Veta mai există,
Că ochiu-î azi e jalnic'ametistă,
C'obrajii-î roși par palide zambile

De cînd cu'nmormîntarea dumitale
Sunt zile trei și cu-a de astăzi patru
Și nu s'a stîns în pieptu-î cruda jale,

Ce o înfășoară ca într'un lințoliu!
Și cum s'ar stinge, Doamne, cînd e... 'n doliu
Și nu-î ertat să mearg'ășa la teatru!

I A H N I E

Ce gătit era odată,
Vecinic avea haine noi ;
Astăzi, criză blestemată,
Azi ca *racu* dă'napoi.

Părăsitu-l-aū amicii...
Unde-ī vremea cînd zicea
Un „veni, *gividi*, vici“
Și p'orī cine cucerea !

Albi *banī* de negre zile
Aū pierit din portofel ;
Răbdătoarele cămile
Rabdă mai puțin ca el.

Cînd il vezi, te-apucă plînsul.
Pururi cu stomacul gol !
Azi pe *șcena* lumii dînsul
Nu mai joacă nici un rol.

„O să *crap!*“ ades își zice.

„O să *mor*, un glonț și-atit:

„*Somnul* vecinic e propice

„Unui traiu pustiū, urit“.

„Energia'mi se *topește*,

„M'a sdrobit acest calvar;

„Moarte, vin', mă mintuește,

„Știū *că* scap d'atit amar!

Insă, o speranță slabă

Lin străbate al său cap;

A visat azi noapte-o babă

Băgind mina în ciorap.

IDILĂ PASCALĂ

El poartă haine nouă, umbrele și galoși
Este băiat la parte în băcănia Grancea ;
Și-ar vrea să aibă verva lui Barbu Delavrancea
S'o 'ncinte pe Marița cu lirice gogoși.

Marița-i jupineasă și e în Popa Nan cea
Mai precontată damă. Ce ochi căprui frumoși !
De ce-a roșit ? Obraji-i par două ouă roși...
Ah, Cupidon virit-a în inimioară-i lancea.

El îi oferă brațul, galant, și-o portocală,
Și-i zice : „Fă-mi onoarea să vizităm dulapul !“
Dar dumneaei devine îngrozitor de pală...

De ce i-e galben chipu-i precum este șofranul ?
Vai, și-a zărit bărbatul ce-i face semn cu capul,—
Și-o s'o smintească 'n palme acasă !... Mitocanul!

D I S T R A T...

Cum se iubeaă ! Friț era țal,
Reghina simplă menajeră...
Vaă, fericirea e un val,
Statornicia o himeră !

În nopțile de iarnă lungi,
Friț zăbovea la berărie
Clienți stricați și groși la pungă
Organizaă cite-o orgie.

Dar goana lui după bacșiș
Pe ea cu'ncetul o desgustă
Reghina 'și zise : „*Je m'en fiche!*“
Dar plinse în camera-ă îngustă...

Și plinse-o zi, și plinse trei,
Până cînd Mișu — bată-l vina —
Băiat cu schepsis la femeă,
O dete gata pe Reghina.

Odată însă d'un capriț,
Friț merse mai de vreme-acasă ;
Mișu zărindu-l, strigă : „Friț !!“
Și se virî fricos sub masă.

Dar Friț, distrat cum e de fel,
Din obicei răspunse : „'Ndatăăă!“
Ș'adăogă : „De nu mă 'nșel,
Par'c'ați chemat deja la plată ?“

FILOZOFIA MEA

Pentru ce petrec nopți albe,
Moralști cicălitori?
De ce-o dați din șpriț în halbe
De cu seară pină'n zori?

Da, detest, imi știu cusurul,
Ca să zic așa „l'eau claire“
Și (al naibi calamburul!)
Ador apa lui Opplèr.

Căci a mea filozofie,
Dac'ar fi să o rezum,
E — precum ca să se știe:
Cogito, ergo consum!

LOGODNA POETULUI

... Și tremurînd de fericire
Inelu 'n deget i-a băgat,
Gîndind că viitoru-î mire
E un poet adevărat.

In regiuni de poezie
Cu EL de-acuma va pluti
Și-a lyrei sfîntă armonie
Idila lor va proslăvi...

Acestea 's visurile fetei, —
Pe cînd sensibilul poet
Se 'ntreabă 'n fața verighetei:
La cin' s'o pună amanet?

M U Z E Î M E L E

O, muză!

Tu nu ești cu chipul sfrijit,
Nici părul nu ți-e despletit;
Ai pururi suris fericit
Pe buză.

Glumeață,

Nu blestemî cu pumnii 'ncleștați,
Neantul tu Muză nu-l cați
Ca tinerii palî, desgustați
De viață.

Te-acuză

Toți cioclii, toți proștii posaci,
Că haine de doliu nu 'mbraci
Și nici pe nebuna nu faci,
O, Muză!

De asta

Nu 'ți pese iubit'o de loc;
Și vezi-ți de chef și de joc,
Și rizî cînd ei plîng mai cu foc,
Și... basta!

CA AMINTIRE...

Divina mea bucătăreasă,
O ungueroaică durdulie,
Avea un păr ca de mătasă
Și ochii plini de poezie.

Părea o drăgălașă zină
Din basme-aevea întrupată
Spre a'mi găti cu alba-î mină
Cea mai superbă marinată.

— Indură-te, crudelă Roză,
„Fii milostivă și cuminte :
„Voesc să uit a vieței proză
„In sărutarea ta fierbinte !“

Dar ea, ne'ndurătoare, rece,
Mi-a zis: — „La mine ai borbăt,
„Nem lărma, alt-fel miine plece
„Și spuî la Ianoș ce'ntemplăt !“

.... S'a dus infama fără vorbă,
Dar 'mî-a lăsat ca amintire,
In ziua-aceia chiar, în ciorbă...
O buclă blondă și subțire !

LA EXPOZIȚIE

Unu' picior de „natură moartă“

Zugrăvești natura moartă
Cu atita măestrie,
Cu atit talent și artă...
C'ăi jură că este vie!

Scrie
11
Scrie
11

~~Salve~~
~~Laethe~~

ORIBILA RĂZBUNARE A UNUI SCAUN ȘCHIOP

— Poem dramatic —

O zi trecuse numai de la Sfintu Dumitru,
O masă, un fotoliu, un pat și un pupitru
Ședeau în jurul unui biet scaun ce gemea
Bolnav și într'o rină proptit d'o canapea.
— Ce ai monșer? l'ntreabă amicii săi în cor.
— Nenorocire frate! Mi-am rupt ieri un picior.
Știți, un hamal sălbatic ne smulse din salon
Și ne-aruncă cu forța pe toți în camion.
Inghesuit ca într'o cutie cu sardele,
Am dat curs liber scirbei și indignărei mele.
Voi știți că nici odată eu n'am fost meloman,
Ei bine, mă trîntise alături d'un pian!
Și, ce-i mai grav, hamalul (dea Domnu-un foc să-l arză)
Svirlise peste mine o puțină cu varză!
Ce-i drept, clavirul fuse d'o politețe rară,
Căci a tăcut într'una; dar putina vulgară
Imprăștia în juru-mi un ast-fel de parfum,
Că nu mai avuiu forța să merg cu voi pe drum!

Scrie
11

Deci mă smucii odată, și — hop din camion!
Dar săritura asta mi-a fost cu ghinion,
Căci naiba mă împinse prea brusc să mă reped,
Ș'așa perdui vai dreptul d'a'mi zice patruped!...
— De, dragă, zise patul cu voce plingătoare,
Unde nu-î cap — proverbul a spus — vai de picioare!
Ș'acum, sărmane scaun, să nu crezi că sunt cobe,
Veî fi svirlit în prada nesățioasei sobe
Ce va 'nghiți cadavru'ți în pintecu'î de foc!
— Ah, blestemată soartă lipsită de noroc!
Gemu cu jale șchiopul. De și-ar fi rupt piciorul
Un om mergînd pe stradă, cum s'ar fi strîns poporul
În preajma sa, și'ndată vr'un doctor îl pansa,
Iar presa-î da portretul și'l interviewa;
O pensie pe urmă i s'ar fi acordat
Prin stăruința vre-unui samsar sau deputat.
Un scaun însă'ndată ce-și rupe un picior
Svirlit e fără milă pe rugul arzător!...
Voi, fraților, știți bine cum mi-am slujit stăpînul,
E drept deci să se poarte cu mine ca păginul?
Cînd obosit de muncă se întorcea acasă,
De n'ași fi fost eû, oare cum ar fi stat la masă?
Eû care-î dam odihna cea plină de delicii,
Eû ce-î făceam pe gratis atîtea mari servicii,
Să pier de viu în flacări sunt astăzi condamnat!
Dar... pst!... Iată că vine stăpînul meû ingrat.
Vă rog, mobile scumpe, să nu-î spuneți nimic,
Voesc să-î joc o festă acestuî om mojiç.
Nu-î spuneți că perdut-am pe veci al meû picior,
Vreaû să-mi răzbun teribil, și'n urmă pot să mor.
Așa cum sunt acuma proptit de canapea
Infirmitatea-mî tristă el nu o va vedea...

Apoi, perfidul scaun se adresă smerit
Către stăpin: — Stăpine, imi pari cam ostenit,
Ia mai poftim la mine să te-odihnești nițel !

Stăpinul, făr' să vadă că-și bate joc de el,
Se așeză... O clipă — și jos fu răsturnat
D'a dura pe podele, isbindu-se de pat,
Că își făcu în frunte un colosal cucuiū,
Și'și rupse și sacoul într'un nemernic cuiū,
Sacoū croit artistic de nentrebutul Melik!...
... Iar șontorogul scaun rinji mefistofelic.

VOCEA RAȚIUNEI

— ... Da, o iubesc, o tată !
Un ingeraş de fată,
Drăguță, dulce, blîndă ;
O trestie plăpîndă
Și mlădioasă pare ;
Privirile-î sunt clare
Ca cerul clar de vară ;
Și-un cîntec de chitară
E vocea ei blajină.
O tată, ce senină
Și ce fermecătoare
Surîde cînd apare,
Spre seară, la ferestre !...
— ... Ia spune'mi : are zestre ?..

S O N E T

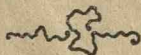
D-rei Kara de la Hugo

Caraulă neclintită sta în stalul meu, o *Kară!*
Caragiale, știu, ar rîde dacă m'ar vedea așa,
Ca ramolism drept pildă omeniri 'ntregi m'ar da;
*Caragheorghevi*ci, de sigur, m'ar goni în brînci pe *scară*.

Caraimanul chiar să cadă peste mine tot voiă sta!
Carambolul cel mai groaznic, cea mai groaznică *ocară*
Caracudele să'mi facă; spuie-mi chiar un: „ha! te *cară*
Caracatiță infamă!“ — nu mă voiă intimida!

Carada de-ași fi, ți-aș pune la picioarele'ți șarmante
Caravane înșesate cu mărgean și diamante,
Caramele și fisticurî... Și atunci, ah, mia *cara*,

Carantina lumei rele m'ar lăsa nepăsător, —
C'Araratul, munte biblic, aș sta mindru, sfidător, —
Caraghioasă ar rămîne gura lumei, rea, *flecara!*

NASULUÎ MEÛ

Din iluziile mele a rămas doar... borș cu știr;
Nu mai pot iubi pe nimeni și nimic nu mai admir;—
Iar comoara'mi de iubire o păstrez . . . nasului meu!
Mare cât o Piramidă, mare ca un Dumnezeu.
El se'nalță deasupra' lunei noastre de mizerii.
Fără dînsul n'aș pricepe frumusețea Primăverii
Și splendorile Naturei m'ar lăsa nepăsător, —
Căci n'aș mai simți parfumul florilor îmbătător!
Fără el aș fi'n pericol pe vecie s'amuțesc, —
Căci dușmanii mei m'ar spune că n'am nas ca să vorbesc!
Și de mult m'ar fi dat gata vreun trăznet crunt din cer,
Dacă n'aș avea în față acest brav paratoner!

Nas superb, fără pereche, un defect unic îți știu:
Virful tău măreț, adesea, prea e tare stacojiu!...
Ei și ce, la urma urmei! Nas sublim, ce'ți pasă ție?
Ești prea mare, și de-aceea te roșești... de modestie!

DOINA STUDENTULUI IN DREPT

Foaie... albă Drept Roman!
Mă căznesc să'nvăț d'un an.
Să'nvăț pe Justinian;
Da' pustia dă macă,
Mă tot ține'n cafeună,
Carambolu, mausu,
Mi-aū lūat tot repausu!

Foicică Drept Civil!
Bietu tata, din Mizil,
(Doară Ți sint unic copil)
Imi trimete la mandate,—
Căci, vezi Doamne, ei socoate
Că mă prăpădesc cu firea
Și m'a ofticat citirea!

Și-altă foaie Drept Penal!
Viața trece ca un val...
Zău, de ce să fiū hamal
Să mă'ndop cu-atitea legi!
Că la urmă, mă'nțelegi,
Ce-am s'ajung?... „Un aueat“
Să pledez pentr'un... rahat!

VIAȚA ÎN GALOP

— După Gallipeaux —

Copil de țifă
Cu caș la gură.
Miorlăitură
Ca și de miță.
Scuteci curate,
Hărți desenate,
Bătăi mamae,
Doică bătae.
Apoi la școală.
Jalnică boală!
Jocuri și lupte,
Hainele rupte,
Și dintr'o glumă
Aresturi sumă.
Grecească,
Lătinească,
Franțuzească,
Nemțească:
Slab ca o iască!
Chimie

Geografie,
Trigonometrie,
Cosmografie,
Poliloghie.
Și altă infamie
Tot în „ie“ :
Pornografie!
Dascăl sburlit,
Trageri la fit
Țigări de damă,
Treiuri la școală,
Papă morală :
O 'ntreagă dramă!
Bacalaureat
 Curat
 Rahat!
Student jurist.
Slujbă de copist.
Leafă de gardist,
 Trist!
Ioc în buzunar,
Cărți la anticar,
Palton la țelal,
La șosea muscal!
Chirie.
Proprietăreasă,
Furioasă,
Tragedie!
Maka. poker,
Chemin de fer,
Pichet și maos.
 Haos!
Bal Mascal.
Examen ne dat...
Licențiat!

Avocat
Baroŭ.
In biroŭ.
Clienŭi, cliente,
De loc!

Farniente
Supărat foc.
Opoziŭie.
Pentru'o poziŭie:
Păruială
Electorală,
Chelfăneală
Naŭională,
Bite la mir:
Martir!

Rezultat:
Deputat!
La o serată.
Nostimă fată!
Zestre puŭină,
Dar gospodină.
Valsuri. Șoapte. Flirt.
Lulea! Chibrit! Spirit!
Complimente

Levente,
Declaraŭii,
Palpitaŭii,
Insomniŭi,
Ah, of!
Pirostriŭi.
Sub pantof!
Soacră rea,
Belea.
Iute ca ardeiu
Obiceiu

Cicăliturii.
Muma pădurei!
Copii berechet.
Bolnavi. Bănet.
Poliți. Proteste.
Vr'o veste
 Urită :
Cas'amărită!
Certuri. Trădat!
Balamuc curat.
Divorțat!
Pensiune
Alimentară :
Falimentară!
Becher.
Iar poker
Și macă.
Table. Biliard.
Stilp cafenea.
Boulevard.
Edison,
Union,
Ghinion,
Persecuții zar!
Seara: Alcazar.
Chetă. Tratații.
Consumații.
Combi-nații
Vin infundat.
Incărcat
La cont;
Trădat
La pont!
Restaurant,
Enervant!

Acasă : cuc.
 Bueluc.
Vecinic ne'ngrijit,
Sacoū necîrpit.
Tabiet
Niet
Holteiū necăjit!
Păr alb și astme,
Cataplasme,
Reumatisme,
Ceaiuri de isme,
Spițerie,
Doctorie,
Șarlatanie.
Cheltuială,
Nici-o scofală!
 Kix!!!
Un crucifix
 Fix
Drept
Pe piept
Și 'n urmă? Nix
Și negrul Styx!
Mormînt.. uitare..
Semn de 'ntrebare...
Oribil X!
Ortu la Popă —
Adio Europă!

EROS MODERN

Mitologiile păgine

Din vremea veche 'ntunecată

Ne zugrăvesc pe zeul Eros

Ținînd în mină o săgeată

De lemn, cu flori încoronată.

P'atunci pulberea de pușcă

De sigur nu se născocise

Și pentru tine, poate, Eros,

Nici unul nu se sinucise;

Dar azi, în juru-ți, ce abise!

Azi, dacă vr'un artist, o Eros,

Zeu crud cu inimă de fer,

S'ar apuca să-ți facă chipul,

Ți-ar pune'n mîini un revolver,

Un tun și-o pușcă Manlicher!

UNEI FRUMOASE PASAGERE

—*Monorimă dedicată unei demoazele picante care călătorea în
clasa I a unui tren accelerat pe linia ferată București-
Predeal, demoazelă văzută de Autor de pe peronul unei gări.*—

O clipă doar am contemplat, încântătoare pasageră,
Gingașu-ți chip și delicat de floare răsădită'n seră;
O clipă'n ochi-ți m'am pierdut și raza lor caloriferă
Aprins-a'n sufletu'mi pe veci o patimă ce mă disperă,
Urzind în minte-mi vis nebun de fericire efemeră.

O, dac'aș fi vre-un arendaș sau de aș avea o carieră!
M'aș dichisi ca un gomos: cu floare la butonieră,
Cu părul tras prin cosmetic, mustățile'n bandulieră,
Și'ntr'un vagon-restaurant am trece peste frontieră,
Iar Cupidon ne-ar intona o triumfală habaneră.

Cum te-aș iubi! Mi s'ar părea că intru într'o nouă eră,
Că sbor pe aripă de zefir în alte lumi, în altă sferă
In care cerul e senin și viața pururea lejeră.
Ah, cere-mi singele de vrei și'mi voiu deschide o arteră
Sa'l bei rizînd în fața mea cum bei o cupă de maderă!

.....

Dar între noi e un abis, o colosală barieră....
Sint un netrebnic proletar, iar tu eşti, poate, rentieră.
Sint un netrebnic proletar cu care Soarta fu severă
Şi rea, neţărmurit de rea, ca o sălbatecă panteră.
Adesea, vai, mărturisesc, dejunul meu e o himeră.
Sint tinichea, sint un pirlit şi n'am tutun in tabacheră!

Ah, fugi de mine precum fugi de-un om ce-î bôlnav de holeră,
Ah, fugi, ispită, că's perdut..... m'apuc de altă daraveră!

Un singur gând mă chină
Nesăţioasă
Mă străduiesc în zădărnice
Şi trănăni este o cârmă
In camera-mă de la ora
Tot ce colăta pe-aşaşi pânză
Şi nu mai pot dormi de tot
Şi năspres un pânză să-l scut
Pe sim-am durde-l în
Al sim-am durde-l în
De toate este mă chină
Şi un laş pe timp pete laş
Căci e pat în dorm ca-a mea lăptă
Că dorm pânză ca să n'ăp
... De pânză în zădărnice

LA UNGART

— Poezie compusă la Sinaia —

Din ziua cînd te-am cunoscut
Nesățioasă creatură,
Mă svircolesc în așternut,
Și traiu-mî este o tortură.

În camera-mî de la otel
Noi ne culcăm pe-aceeași pernă
Și...nu mai pot dormi de fel
Și noaptea'mî pare că-î eternă.

Pe sinu-mî buzele-ți lipești,
Ah, sărutarea'ți mă ucide !
De toate cele mă ciupești
Și'mî lași pe trup pete livide.

.....
Cucoanelor nu vă roșiți,
Că 'n pat nu dorm cu-a mea iubită;
Ci dorm, precum ca să o știți,
... C'o pleoșniță afurisită !

VOLUMELE LUI DUȚU

Poetul Duțu, keferist,
Dup'atîți ani de muncă,
A publicat volumul trist
De versuri: *Crîng și Luncă*.

Dar publicul incult, nerod,
Pe artă nu dă sume,
Așa că Duțu are 'n pod
O sumă de... volume.

Volumele 'n care 'și-a pus
Tot focul poeziei,
Intoarse precum s'au fost dus
Din iadul librăriei.

Poetul jalnic și sărac
Zicea ades in sine :
„O Muze, spuneți ce mă fac
„Cu astea, vai de mine?“

II

La sfintu Teodor — ziua lui —
Poetu chiam'acasă
Cîți-va băeți, știți, d'ăi hai-hui —
Ca să le dea o masă.

Dar, cum poeți's ușurei,
In calcul se'ncurcase:
La masa-i încăpeau doar trei,
Băeții erau șase!

„Să te vedem pe unde scoți
„Cămașa, frate Duțu:
„Cum o să faci să'ncapă toți?
„Ești bun de dus la Șuțu!”

Așa și spunea poetu 'n gînd
Exasperat de moarte,
Iar chipul lui frumos și blind
Se 'ntunecase foarte.

De-odat-un fulger sclipitor
Ii scînteie prin minte
Și deveni surizător
Ca și mai înainte.

Poetul, inspirat de zeî,
C'un teanc de *Crîng și Luncă*
Lungește masa-i pentru trei,
Chiar cinci tacimuri încă!

MORALĂ

Ce zice Gherea și blazații
Susținători ai teoriei
Că, de pe urma poeziei,
Nu pot minca azi literații?

LA MASA VERDE

*Chi perde in giuoco, guadagna
in amore.*

De-o lun 'ncoace, draga mea
Ciștig mereu la masa verde,
La ferber, maus și maca. —
Aș fi mai fericit de-ași perde!

Căci cine știe cărui fante
l-ai devenit acum amică
Și-i dăruiești zimbiri picante
O, damă perfidă de pică!

Te rog, dă-ți cărțile pe față
Să știu de m'ai exoflisit,
Spre a'mi lua adio de la viață,
Ghinionist afurisit!

Căci de-mi vei trage cacialmaua
Daū dracului, cu jurămînt,
Pokerul, paņa și macaua,
Și mesa voiū intra'n mormint!

CARMENCITEI

Te'nmlădii ca o răchită
Adiată de zefir,
Pătimașă Carmencită
De la Guadalquivir.

Ca un șearpe se'nmlădie
Corpul tău lasciv și cald,
Sub mantila străvezie
Cu reflexuri de smarald.

Mii de ochi te sorb, senora,
Mii de inimă cucerești ;
Dar—iubita tuturoră—
Tu a nimănuî nu ești !

Cînd o sală amețită
Te aplaudă'n delir,
Ce gîndești tu Carmencită
De la Guadalquivir ?

Cugeti oare la robustul,
Vajnicul toreador
Ce'ti sdrobea adesea bustul
Sub un braț triumfător?

Orî, a dansului regină,
Silnic îți răsare'n gînd...
Senatorul ce'n cabină
Te așteaptă tremurînd!...

GHEȘEFT SENTIMENTAL

Nuhăm are-o fată, Berta,
Și-ar dori — nevoie mare —
Ca s'o dea lui Șmil — pe care
Nu prea-l bucură oferta.

— „Moi, e injer nu glumește,
„E frimos, are purale:
„E pi gust al dimitale!“
Inșă Șmil tot se codește.

— „Zău îți zic, e un tezaur,
„Balabust'așa mai rar;
„Ia-o Șmil, nu fi mogar,
„Are-un inimă de avur!“

— „Avur! avur! zică tu bine?“
Strigă Șmil cu bucurie.
„Atunci dai inimă mie, —
„Fata se rumuî la tine!“

ÎN CIȘMEGIU

*Un colț de natură văzut prin prizma unui temperament
imparțial, orele 6 dimineața —*

Pe cer, spre răsărit,
Un glob s'aprinde, roșu;
Un vistavoiu grăbit
Se duce 'n tirg cu coșu.

Un țintizoiu stingher
În teiș își drege versu;
Un comisioner
Citește „Universu“.

Rozalbei dimineți
Îi simt subtil parfumul;
Un cird de precupeți
Aū ocupat tot drumu.

Pe lacu-albastru clar
Plutesc lebezī ușoare,
Broscoiul solitar
Orăcăle la soare.

Sublim ! Nemaivăzut !
O vrajă 'ncet mă fură;
Eū beaū lapte bătut
Și te admir, Natură !

L U N E Î

Te-aŭ cîntat poezii, lună, și mai bine și mai rău :
Ba că argintezi cu raza-ți unda clarului pârău,
Ba că tu ești confidenta dragostei fără noroc,
Ba c'aprinzi al poeziei negrăit de dulce foc...
Doamne, ce bibliotecă ar putea să se adune
Din ce aŭ spus ei despre tine și din cîte vor mai spune
Și eŭ, lună, iaŭ azi lira să-ți înalț un imn de slavă,
Dar eŭ nu's poet zănatic ci băiat cu rost la glavă ;
Eŭ te cînt fiind-că, în bezna odăiți-mi proletare,
Lună tu'mi servești pe gratis, une-orî de luminare !

Ceas lat !

CHILIPIRUL MEÛ DIN SLĂNIC

„Vin'o lună la Slănic,
„Nu te costă mai nimic ;
„Cu vre-o ciți-va poli, monșer,
„Îți dai ifos de bancher“.

Ast-fel imi scriea Brezeanu, știți, artistul eminent.

Chilipirul mă'ncintase, și-am plecat f. f. urgent

Să cat umbră și răcoare sus pe Cerbu și pe Puff.

Am plecat să scap de soacră, de-al lui Iulie zăduf,

De biuroû, de plictiseală și de ploaia cu gândaci,

In sfârșit de creditorii, cruzi ca tigri și posaci.

Cu consoarta și c'un cufăr am pornit...Ah, zi nefastă,

Cine-ar fi crezut vre-o dată să mă'ntore fără nevestă,

Fără cufăr, fără pungă...

Dar să spun cum s'a'ntimplat :

Cind ajung aici, la Zimbru, cum era cam pe'nserat,

Las nevasta în odaie, mai mă scutur pe jachetă,

Maî imi dreg nișel frezura și, dau fuga la ruletă, —

Să-mi mai treacă nișel vremea, și să mai respir nișel,—

Nu sosisem doar—ce dracu—să mă'nfund într'un otel !

Eû credeam ruleta aia că-i așa ca un loton,

Pierzi un leû orî doi acoloa și petreci d'un milion ;

Și-am jucat.. Sfinte Sisoie! într'un ceas am fost calic!!
Nici un ban, nici o santimă, nici un pui de firfirc,
Nu mai mî-a rămas în punga garnisită frumușel!!
Vedeam stele verzi nainte-mî cînd pașii în spre otel..
Imî părea că într'o clipă Cerbu-o să se prăvălească
Și de viu, ca pe o muscă, namila să mă strivească !
Zimbru'mî apărea în față groaznic ca un eșafod ;
Eram alb la chip ca varul și'n gitlej aveam un nod,
Cînd gîndeam c'o să dau ochii cu drăguța mea nevastă
Și o să-i anunț cumplita și teribila năpastă !
M'așteptam la tot : leșinuri, bocete, chiar să mă bată,
Să își facă ntreg tabelul de cucoană supărată ;
Doar la ceea ce 'mî văzură ochii nu mă așteptam !..
Nevestica mea iubită, ingerul ce adoram,
In costumul Doamnei Eva, soața moșului Adam,
Bot în bot cu căpitanul d'artilerie Pampon,
Ala, știți, cu țacălie și cu mutră de craidon !!

.....
Socotiți că pedepsit-am pe Moș Teacă adulter !
După moda răsuflată?...N'aveam bani de revolver !
Și-apoi vream să fiu mai groaznic și mai crud ... Decî
Și-am plecat... le-am zis „basta“
Drept răzbunare... i-am lăsat pe cap nevasta!

RĂZBUNAREA LUÎ LEIBA

Ștrul pe Leiba 'ntreabă 'n drum :

— Ai dat fata dup'Avrum ?

— Da am dat, adivurat.

— Vuus ? Zică zoă că s'a 'ntimplat ?

Dar Avrum era imi pare

Inamic al tău cel mare ?

— Știu deja. Tocmai d'acee

I-am dat fata di fimee.

— Leiba, Leiba ești nebun !

— Tacă moă, puntru mă răzbun !

Nu'nțeleji ? Ce minte'ngusti ?

Că iubita'mi balabusti

Este-acuma soacr'al lui ?

— Ei, puntru di ce nu'mi spuă ?

MOMENT TRAGIC

In scena groaznică în care
 Otello 'ntreabă pe artista
 Ce joacă rolul Desdemoni :
 „Batista ! unde e batista ?“ ;

Mi s'a 'ntîmplat să văd odată,
 De-atuncea sint vre-o doi trei ani,
 O prea hazlie întîmplare,
 Pe scena de la Botoșani :

Otello furios apare
 Și soaței sale, — dulcea, trista, —
 Îi pune cruda întrebare :
 — „Batista ! unde e batista ?“

Desdemona păli pe dată,
 Tuși și, zăpăcită zise :
 — „Ce-î de făcut, monșer, batista,
 Zău am uitat-o 'ntre culise !“

MITICĂ

Mitică e spirituel ;
Cînd îți trîntește una el
Să știi că te omoară ;
Iacă bună oară :
Dacă te vede c'un palton
Ceva mai de bonton,
Mitică te zeflemisește :
„Ai blană ? Junghiu-ți mai lipsește !“
Iar cînd te vede c'o umbrelă nouă
Și 'ncepe din senin să plovă,
Mitică 'ți zice, ironie crudă :
„Păcat de ea, că-î nouă și se udă !“
Pe pod cînd vede cite-o damă,
Mitică, foarte fin, exclamă :
„Știi că e nostimă contesa ?
Dă'mi adresa !“
Mitică, în tramvaiu,
Strigă totdeauna : „Fraî !“
Și ride-apoi, și ride fericit :
Ce conductor tîmpit,
C'o bună glumă cum l-a păcălit !
„Ia pun'te jos“, îi zici la masă,
„Pardon, eu nu mă pun în casă !“
Zice el imediat

C'un aer scandalizat.
De'l întrebă vara ce mai face,
El jalnic glasul și'l preface :
„Mă ia cu sete și căldură
Și's cam bolnav de băutură !“
Cînd trenul încă n'a pornit
Mitic'al nostru, mucalit,
Spre mașinist strigă : „Ei !. . hai !
Dă, domnule, bice la cai !“
La baie, gol ca pruncul cel din fașă,
Mitică n'are nici măcar cămașă,
C'o glumă însă te-a dat gata :
„Pardon, monșer, că nu mî-am pus cravata !“
La birt l-auzi, cu vocea tunătoare :
„Dă-mî, chelner „Zeflemeaua“ și o scobitoare !“
De-î spuî o vorbă franțuzească,
Dumnezeu să te păzească,
Zîbind mefistofelicește,
El zice : „Or, pe franțuzește,
Ia spune-mî, te rog, amice,
La tirbușon cum se zice ?“

NĂȚIUNEA SUVERANĂ

Pomojnicul i-a tras un mic
„Altarul mănăstirii“,
Mustrându-l pe mojie
Ca să voteze, ș'alt nimic,
Pe omul stăpînirii.

Dar nu se sinchisi nea Stan
De 'njurături și ceartă ;
El se gîndea că n'are-un ban
Să ia un geam de la jidan
Pentru fereastra-i spartă . .

Ș'ajuns acasă, ce-î veni ?
Cu buletinu 'ndată
Spărtura geamului lipi
Și stete-apoi și îl privi
Cu fața'nseminată.

Câștigătorul unui lot
Nu e așa ferice,
Precum era bietul netot . . .
„Ce bine-î să ai drept de vot !“
Părea în gînd că zice.

POET ȘI BĂRBIER

— *Poem dramatic* —

BĂRBIERUL

Eă n'am în mîini o liră,
nu gem scrișnind spre cer,
Poete, eă sunt numai
un simplu, bun bărbier ;
Dar tu, făuritorul
de gingașe idile,
Nu'ți arunca disprețul
nici artei mele vile.
Căci știu, vai ! știu,
ți-e groază de arta mea, poete;
De-aceea lași să crească
a tale negre plete,
Și de albastre visuri
maï beat decît de rom,
Stai sus de-asupra noastră,
modern Avesalom !
Precum picior nu calcă 'n
pădurile vergine,
Așa a mele foarfeci
cu totu'ți sunt străine.
Ah ! vin' poete dragă,
să ne 'mpăcăm, te 'ndură,
Talentu'mi îți promite
o splendidă frizură.

POETUL

Mărturisesc că Muza
Mă'ndeamnă să nu viū
Ca orī ce mușteriu
Pe la „Briciul lui Cuza“.
Oroare am de foarfecī
De cīnd mī-aū forfecat
Volumu'mī, azī mīncat
In librării de șoareci.
Cum lui Samson puterea
Iī sta ascunsă 'n pēr,
Și mie 'ntr'adevēr,
Orī ce mī-ar spune Gherea,
Maī bine'mī stă cu plete
Iar versul cīntător
Imī curge maī ușor,
Ș'așa plac eū la fete !

BARBIERUL

La apostrofa ți crudă,
rēspund cu vocea calmă:
Cīnd te-ar vedea iubita'ți,
poete, tuns ca'n palmă
Ai fi iubit cum tocmai
Leandru fu de Hero
Și'n veci blagoslovi-re-ați
mașina dublu-zero.

POETUL

Absurda ta reclamă
Nu m'a convins deloc ;
Să nu fi dobitoc,
C'apoī te'njur de mamă !

Tu le insultă pe fete !
Cum să mai am eu șic,
Cind ca ori-ce mojie
Voiu renunța la plete ?
Te-asigur, o ! bărbiere,
Că ești disprețuit
In chip ne'nchipuit
De oricare muere.

BARBIERUL

Așa au fost poeții
naivi in totdauna...
Ei bine ! pėru-acela
ce tu'l compară cu luna,
Acel pėr blond, pe care
il cinți ca un nebun,
Pėrul iubitei tale, poete,
— vrei să'ți spun ? —
Frumosu-ı pėr ce purari
vrăjit ți'nspiră Muza,
E cumpėrat in rate
de la „Briciul lui Cuza.“!!!

POETUL

Oroare ! Blasfemie !
Damnat să fii de cer !
Distrus-ai, o ! bărbier,
A vieți'mi poezie !
Biet visu'mi se usucă
Precum un trandafir...
Vai ! pėrul ce admir
Și'l cint e... o perucă !

(Poetul leșină ; iar perfidul bărbier profită de ocazie
pentru a-i administra o tunsoare cu mașina trei-zero.)

DESIDERATE

Ce invențiune tristă
E viața ! Ce pe dos !
Absolutul nu există !
Nu-i desăvirșit Frumos !
In idila cea mai castă,
Vei găsi catran și proză,
Cînd din angel faci nevestă.
Cea mai parfumată roză
Are spinî, — păi, să nu'njur ?
Cea mai dragă dintre fete
Are — o mamă — grav cusur !
Dulce vinul de mischêt e
Mai ales cînd e și vechiû,
Dar a doua zi — o, Cer ! —
Zeamă acră de cûrechîû,
Capul greû par'că-i de fier,
Polița este, firește,
Bun mijloc de existență,
Dar un lucru te'ngrozește :
Polița — are o scadență.
Trenul e o născocire
Din cele mai excelente,

Are'n schimb — nenorocire! —
Pleoșnițe și accidente.
Minunată-î căsnicia,
In doi bine-î a trăi ;
Dar îți strică bucuria
Coșnița d'a doua zi.

.....
Doamne, nu se poate oare
Ca să mai repari puțin
Tot ce mișcă azi sub soare ?
Dă-ne roze fără spin
Și neveste fără soacră ;
Doamne, fă ca, după chef,
Să nu mai bem varză acră ;
Fă partide fără șef,
Trenuri fără accidente,
Poeți buni, dar fără plete,
Negoț fără falimente,
Presă fără de gazete,
Păr bogat fără mătreață,
Doamne, fă ca astă viață
Tristă să devie raiu,
Și mai dă-ne — și'ți dăm pace —
Slujbe fără suprimări...
Doamne! fă să putem face
Făr' de nici un ou jumări!

PRIMA-VERA...

E tinerețe 'n atmosferă,
Natura intră 'n altă eră...
Chiar cea din urmă tombateră
Își pune flori la butonieră,
Flori de pădure nu de seră.
Singele circulă 'n arteră
Cu o viteză ce disperă;
Chiar soața cea mai austeră
Ar deveni o adulteră,
Dar o oprește-o barieră:
Privirea rece și severă
A dumnealui — cruntă panteră!

A re'nviat ori-ce dipteră;
În Firea 'ntreagă-î o zaveră!
Pletosul bard, ce 'ntr'una speră
O gloriolă efemeră,
Își ia din cuiu lira-î lejeră,
Și 'ntr'o poemă somniferă,
Își cîntă scumpa lui chimeră, —
Plesni-î-ar burta de holeră!

Detest pe ori-ce mamiferă
Ce'n viața-așa de pasajeră
Imbrățișează'o carieră
Atîta de nefructiferă.
Cînd n'aũ tutun în tabacheră,
Poetii noștri-ades s'oferă
Ca pajî la cite o menajeră
Bătrînă foc, dar rentieră...

Dar Muza, vai! nu'mi mai suggeră
(Său, dacă vrei, nu-mi mai conferă,
Căci vorbele-astea nu diferă)
O altă nouă rimă'n „eră“;
Deci v'adrez o kalimeră,
Iaș sticla de pe etajeră
Și beaș o cupă de maderă.
Ce cu deliciu se digeră.

IDEAL ȘI ALT NIMIC

Vis desmerdat d'apururi în taină de burlaci!
Ah, vis de negrăită și dulce fericire!
O soață foarte simplă, dar plină de iubire
Și meșteră să facă copii și cozonaci,
Și la cămăși să-ți puie butonii de cilic...
Și alt nimic!

Un băețel și-o fată, nebuni ca niște drați;
O soacră surdo-mută cu prea blajină fire;
Un unchiu care să crape lăsind o moștenire;
O casă cu grădină, șopron cu cai și vaci,
Și un dulău în curte drept ori și ce amic...
Și alt nimic!

O slujbuliță grasă, nimica să nu faci;
O decorațiune de la așugul Sire;
În parlament un scaun să zici că chilipir e,
Și să'ncasezi diurna, să sforăi și să tacă;
Să ai livezi de prune și țuică'n alambic...
Și alt nimic!

Să nu știi ce e doctor, de boală să nu zaci ;
Să cucerești cucoane c'o singură privire ;
Fără să scrii nimica, să treci la nemurire ;
Și filantrop să'ți zică, gonind pe cei sărați ;
Și gestu'ți cel mai simplu la toți să pară șic..
Și alt nimic !

Orî-ce miros să'ți pară parfum de odagaci ;
Pe an venit s'ai neto de una mie lire ;
Un loc de prima clasă și'n tren și'n cimitire ;
In bronz să'ți toarne mutra pioșii tăi ciraci ;
Iar pentru'un pol subscrisul o odă să'ți dedic.
Și alt nimic !

BUCHETUL IUBITEI

Adoră florile, și iată
Din trandafiri îi fac buchet :
Pun roșii — dragoste 'nfocată,
Și roz — iluzii de poet.

Da... am să intru 'n cet pe ușă.
Solemn și ipocrit ca un
Unchiuș ce-aduce o păpușă
Unui drăcos copil nebun

Și n'o să-i dau buchetu 'ndată,
Intiiu s'o necăjesc nițel;
Ba încă o să-i cer și plată:
Treii sărutări să'mi dea pe el.

Treii !... Zici că-i scump ? O, ce avară !
Dar ce-am pățit pin' l-am cules
Cu spini, scumpă domnișoară !
Nu te tocmi .. Ne-am înțeles ?

Ah, cât adoră trandafirii !...
Îi duc acum... Alerg .. Dar, vai !
Copila șeade 'n Dealul Spirii,
Și n'am parale de tramvai.

10 MAIŪ

Reportaj dinastic
In pas gimnastic:
O sută unu tunuri.
La Culte, la Tutunuri,
Adică la Regie,
La școli, la Primărie,
Chiar la serviciul de gunoiu,
La Finanțe, la Războiū,
La serviciul antropometric,
La acel barometric,
 La Tribunal,
 La Arsenal,
Repaos duminical.
Bum! Bum!.. Zece Maiū!
Imbulzeală — vai!
 Nădușeală,
 Imbrinceală,
 Zăduf — uf!
 D'odată,
 Armată,
 Ura!
— „Bătătura!”

In tribune

Tun e !

Sumă de cucoane,
Pălării cu zorzoane,
Parfum, suliman,
Tirchilești, Popa Nan.

Dame de elită,

Suită,

Prieteni și rude,

Bibanii, caracude.

Defilare,

Ambetare,

Decorații

Luminații,

Artifiții.

Cățelu coanii Sitii,

Perdut în mulțime !...

Mitocănimie,

Grădini pline,

Inghetată de praline,

Bere sau spritură,

Caprițuri.

Tratații,

Reprezentatii.

„Deșteaptă-te romine!“

Ridichi și unt cu pâine,

Combinatii,

Altercații,

Soție infidelă,

Sudalme, Palme, Umbrelă,

Bătae,

Spart capu, nea Nae,

Secție.

Infecție!

Comisar,

Potlogar,
Cinci lei jumătate, —
Libertate!
Cu limba scoasă,
Acasă...
Francu și trăsura...
Zece Maiū, ura !...
— Tacă-ți gura !“

BILETE DE PLĂCINTĂ

Economii ! Economii !
Am mai spus-o și-o repet.
Cucoană, înțeleaptă fi !
Economii în buget !

Prea multă pudră pai p'obraz,
Redu-o fără regret,
Realizînd dintr'un plaivaz
Economii în buget.

Doi amanți ? Dar uiți că-î criză ?
Doi amanți : și Ics și Zet ! !
Ce-î luxu-ăsta de marchiză ?
Economii în buget !

Mausul zău, faliment e.
Joacă, soro, tabinet ;
Dă pasențe inocente !
Economii în buget !

Toată ziua toci din gură,
Nu poți ține un secret :
Scoate vorba cu măsură !
Economii în buget !

Soțul ți-l picni buclucu,
'Și-a pus ceasul amanet.
Lasă naibi cauciucu !
Economii în buget !

LACRĂMILE UNEI LĂPTUCI

Un buchețel de viorele,
De la iubita'mi mic cadoū,
Impodobeă al meū saccoū,
Pe cînd mîncam niște chioftele
La birtul de la „Ștrobел noū“.

D'odată — stranie magie ! —
Scuipaiū în sîn și'mi făcuī cruci —
Salada verde de lăptuci,
Gemu scrișnînd în farfurie :
„Oh, oameni cruzi și bașbuzuci !“

Priviī cu groază la saladă.
Credeam că e un vis urît,
Un nod mi se pusese'n git ;
Vruī să mă scol—căzuī grămadă ;
Vruī să vorbesc—ea'mi zise : „Psssit“ !

„A ! iar te prînd c'o violetă
„Pe care-o ții cu drag la piept !
„Și crăp de ciudă, să'ți spun drept.
„Ah, mizerabila cochetă !
„Cum te-a momit ?... Ești om deștept,

„Cum te-a legat la gard, infama ?...
„Cu fardu-ī strigător la cer
„Și cu parafumu-ī efemer,
„Pe toți vė ametește dama
„Și-e cîntă orī care Truver :

„Dar pe cînd falşa-î poezie
„Și farmecu-î contrafăcut
„Se veștejesc într'un minut. —
„Eū sunt fidela ta soție
„Eū te hrănesc, cînd te sărut !

„Cînd buza-ți trupul meū sărută,
„Spre a mă 'nghiți cînd gura 'ți caști,
„O, spune'mi, nu simți că renaști?...
„Fără de mine-ar fi pierdută
„Plăcerea mielului de Paști !

„Minciună ești dreptate sfîntă !
„Azi violeta e la preț,
„Iar eū privită cu dispreț ;
„Pe mine nimeni nu mă cîntă. —
„Nici chiar poetul Nicu Meț.

„Pe mine la butonieră
„Dacă m'ar pune vr'un smintit,
„De toți ar fi batjocorit
„Și-orî-ce neroadă hahaleră
„Ar zice: Bietul e țignit !

„Durerea mea ți-am spus-o verde.
„Sever'am fost, dar nu regret
„C'am pus fot focu'mi pe tapet.
„La urma urmei ce voiū pierde ?
„Mă faci cu ou și cu oțet !..

„O vorbă vreaū să'ți mai spun încă.
„Și liber ești să mă omorî :
„Știi tu ce 'nseamnă niște flori ?
„Legume ce nu se mănîncă
„Nici chiar de vilii rimători !

MUZA ÎN VILEGIATURĂ

— Recerție —

În mijlocul Naturii.. Vară...
Copacii 'mă țin loc de umbrele...
E-un vis frumos din cale-afară
Pentru'un biet stilp de cafenele !

În orice fir de iarbă zace
Volum întreg de poezie,
Și ce senin și câtă pace
E'n sufletu'mă și pe câmpie !

Sub cap ca pernă mâna 'mă dreaptă,
Admir pe flori a rouei perle,
Ș'aș trage-un somn!.. Dar mă deșteaptă
Șuerătura unei mierle.

Un fluer de mașină 'mă pare
Acel ce 'mă întrerupse visul..
Chimeric tren, te-arată 'n zare
Și du-mă 'n gara Paradisul!

O MARE DURERE

— Traducere după Joséphin Soulyard —

Își duse nevasta sdrobot la mormânt,
Și omul e jalnic la o 'nmormintare ;
În cârciumă intră, căci jalea prea mare
Stirnește și sete... Morții tot morți sint !

Bind își dovedește că greu și amar e
Destinul oricărui aici pe pământ,
Și firul vieții se sfârșește frânt —
Ca tutunu 'n pipă și vinu 'n pahare.

„Bietul, după dânsa n'o să mai trăiască
„Căci soața-î... cât patru putea să muncească!“
Doi vecini prieteni, șoptesc la o masă.

El, ștergându-și plânsul c'o basma de tort,
Cugetă că 'ndată va pleca beat-mort,
Și... n'are pe cine să mai bat'acasă !

La capul lunii, când ia leafa,
Ea cere să-î achite-un cont,
Bărbatu 'și scarpină trist ceafa,
Da-î dă parale — și un ghiont

E-o căsnicie ideală !
Eū, biet flăcău stingher, i-admir
Cât de senini se bat, se'nșeală
Și se tratează cu Șecspir !

Iar dênșii, inimă simțitoare,
Deplâng viața 'mă de flăcău
Și'mă spun mereu c'or să mă 'nsoare:
„Nu scapi! ți-am pusără gând-rău !“

ISTORIE DE CULISE

Prin stușișuri răcoroase,
Cuiburi dulci de inspirații,
E ceva care miroase
A mister și conspirații.

Șoapte... ciripiri secrete..
Printre pasări mare larmă..
Ce să fie? Vr'un herete?
Sau vr'un sgomot surd de armă?

Pupăza pune la cale
O cabală 'ngrozitoare
Contra micei ei rivale,
Gingașa Privighetoare.

Doamnei Pupăze i-e ciudă
Pe infama cabotină :
Cum aleargă să'i asculte
Toți, concertul din grădină!

Pst, tăcere! Este ceasul
Cînd cortina se ridică.
Făcînd game 'și drege glasul
Biata noastră păsărică.

Și începe... Lin, ușoare,
Notele se scurg în unde,
Meștera Privighetoare
Un clavir în gît ascunde.

Cîntă!.. A tăcut chiar vîntul,
S'a oprit din mers isvorul, —
Amîndoi ascultă cîntul
Ce'și ia mindru spre cer sborul.

Din micuțu-î cîoc, cascadă
Scumpă de mîrgăritare,
Diva lasă 'ncet să cadă
Inundînd albastra zare.

Dar... cînd curge mai nebună
Ploaia splendidă de perle,
Iată că strident răsună
Flueratul unei mierle!

Cîntul incetează 'ndată...
Pupăza, din avașcenă,
Zice trist — dar încîntată
— Ah, mașer! ah! ce devenă!

Condoleanțe... Nicî-odată
N'am pățit așa ca tine;
Dar de-aș fi eu fluerată,
M'aș ucide de rușine!

— Mulțumesc, nobilă damă,
Pentru ipocrita'ți jale ;
Dar cînd Pupăză te cheamă
Fii modestă, rog matale.

Știu că n'ai fost fluerată,
Scumpă cutră prefăcută.
Dar în schimb nici aclamată,
Căci ai fost d'apururi mută.

Crezi tu însă c'o să'mi pese
De disprețul vilei gloate ?
Crezi tu că cerșesc succese
Pupezelor idioate ?

Eū cînt numai să'mi spun dorul
Ce în sufletu'mi tresaltă,
Cînt slăvind pe Creatorul,
Nu ca broaștele din baltă !

— Ia poftiți obrăznicie !
Zise Pupăza a lene.
Taci din gură sărăcie,
Te fac marț cu-a mele pene !

— Porți, ce-î drept, haine bogate,
De regină, nu de roabă,
Dar sub penele'ți fardate
Nu mai ai altă podoabă !

Eū am inimă. Bătaia
Ei o simt în tot momentul,
Simt cum arde ca văpaia,
Cum palpită'n ea talentul !

— Dar și eă am un tezaur !
Strigă Pupăza fudulă ;
Am cuib galben, tron de aur !
Ai tu, proasto, așa sculă ?

— Tron de aur ? ! ? Asta-î lată !
Mă silești să ridic tonul,
Pupăză nerușinată,
Carnaxi, minca 'ți-ai tronul !

BĂTRÎNUL MUNTE

— Munte, munte, dragă munte,
Dela poale pînă'n frunte,
Tu porți verde-acopermint' ;
Ce'nsemneaz' acest vesmint' ?

— Fruntea'mi mindră, sfidătoare,
Se înalță pin' la soare,
Și cum razele-î cad grele
Din păduri îmi fac umbrele.

— Însă, pentru Dumnezeu,
Tu ai pietre'n sînul tîu ?

— Cînd privesc jos spre orașe
Vîd doar negre fapte lașe ;
Și așa, de mult privit,
Inima mi s'a'mpietrit.

— Munte, mare nenoroc
Să stai vecinic într'un loc.
Nu simți tu dorinți deșarte
Să te muți în altă parte ?

— Ba eü, măre, m'aş muta ..
Dar a zis Christos cândva
Că dac'ar fi cu putinţă
Ca un om s'aibă credinţă
Cât muştarul în grăunte
Ar putea să zică : „Munte“
„Mută-te !“, şi m'aş muta !

— E uşor dac'ăi așa !
— Aş ! Eü omul l-am cătat...
— Şi?..
— Tot nu măi m'am mutat!

— Munte, eşti sfătos bătrîn,
Eü dator ție'ți rămân
De te'nduri să'mi dai un sfat :
Munte, sunt innamorat !

— Am prăpăstii fără fund...
Vinó iute, să te-ascund !

LA ISVOR

Isvorul curge lin, cîntînd
O doină de iubire,
L-ascult și mă trezesc plîngînd
Un vis de fericire.

Pe țarmu-î stînd ca p'un divan,
In unda călătoare, —
Pe cînd eū plîng, — un mitocan
Se spală pe picioare.

PROFESIA DE CREDINȚĂ

a unui candidat de'nsurătoare

Tu, ce-o să ai marea onoare
Să te numești Madam Romeo,
Te vreaș cu zestre sunătoare
Căci, vai! azi *nihil sine... leo!*

O să'ți declar amor la toartă,
Iți voiș cînta pe sub ferestre,
Insă'ți repet: mașer, nici moartă,
N'o să te iaș fără de zestre.

Nu vreaș să fi o vaporeasă,
O serafimică făptură ;
Te vreaș innaltă, viguroasă,
Un stil solid d'arhitectură.

Să fi chineză 'n latinească,
Iar de clavir să n'avem vorbă,
Cînd soșul o să'ți poruncească,
Mahmur, să'ldregi c'o acră ciorbă.

Aşa te vrea, fără latină,
Dar meşteră în ciorbă acră,
Fără clavier, fără pianină
Şi mai ales fără de soacră.

Să nu ştii ce'î aceea modă ;
Să porţi voioasă-o pălărie
De-ar fi chiar à la Ciubăr-Vodă,
Său de prin leatul una mie.

Iar dacă Doamnei o să'î placă
Ca să flirteze prin saloane,
O rog, călău să nu mă facă
De'î voiă croi vreo cincî bastoane.

Ş'acum, fiind incredinţate
Că sunt un june lână'n lână,
Grăbiţi-vă, fete bogate,
Şi cereţi prea frumoasa'mi mină!

IULIȘKA

De-ai fi de ea îndrăgostit,
O, clasic bard de lingă Pô,
Și de i-ai spune-o, Teocrit,
Ea ți-ar răspunde: „*nèmtodo!*“

Cu versu-ți liric său sublim,
Sentimental său rococo
Ai captiva un serafim,
Pe dînsa însă... „*nèmtodo!*“

Chir, Teocrit, lira să'ți rupi,
Nu face nici un creițar;
Pe dînsa trebuie s'o ciupî,
Nu'î plac poeții — fii husâr!

Lucios ca slana de Sibiū,
Obrazu'î alb e ca de caș.
Iar la mijloc trandafiriū
Ca cel mai extra papricaș.

În sufletul meu de barbar
Se'ncinge-un dor bizar, adine.
Să'î taiū din el și cu muștar
Ca pe o șuncă să'î mănîne!

8 UNEI FETE...

Te'nșeli, frumoaso, de'ți închipui
C'un înger e'o să te compar.
O, ești un drac! Ce-î drept, n'ai chipu-i,
Dar porți în ochi negrul Tartar.

Numește mă obraznic, dragă,
Zi-mi mitocan, zi-mi caraghioz,
Îți spun cu euget, fără șagă:
Ești un drăcșor gentil și roz.

Grăește gura ta micuță
Atitea crude viclenii.
Că însuși meșteru-Aghiuță
Drept dascăl te-ar primi să-î fi.

Iar eū imi zic ades săracul:
Așa toți dracii dacă sint
Atuncea, zău! să mă ia dracul
Și ducă-mă chiar sub pămînt!

O, ești un drac și jumătate
(Un drac nu este de ajuns)!...
Însă mă 'ntreb: coarnele frate,
Und'le-ai lăsat, und'le-ai ascuns ?

Și par'c'aud ispititoare,
Răspunsu-ți scurt și înțepat :
Și domnului ce-î pasă... Oare
Dorește domnu-a'mi fi bărbat ?!

10
Graetchen
Graetchen

GRAETCHEN

Cucernică, cu ochii 'n jos,
Se 'ndreaptă 'ncet spre catedrală;
Par'că-î un chip de sfintă pală
Cu păru-î blond, nimb vaporos

Frumoasă-î, și sînt ispitit
Să-î spun o mic' obrăznicie;
Dar sacra-î nevinovăție
Smerit în loc m'a țintuit.

Tăcere, nervi brutali, nebuni!
Nu profanați gîndirea-î castă!
Căci Dumnezeu în cer adastă
Suavele ei rugăciuni...

Oh! du-te, suflet virginal,
Și roagă-te!... Dar o, minune!
În cartea ta de rugăciune,
Zăresc un colț de plic roz-pal!...

☒ POST FESTUM

Viū de la băi. Ploūa într'una ..
Am guturaiū. Mereū strānut.
Ploūa cu stropiī cīt aluna !..
Da' barem Ńtiū c'am petrecut !

Ńi viața foc de scumpă, neică!
Așa pungași n'am mai văzut:
Un leū și șeaptezeci o fleică!
Da' barem Ńtiū c'am petrecut !

La „Ploșnița Națională“,
Cu musafiri in așternut,
Noaptea canon, ziua pirleală..
Da' barem Ńtiū c'am petrecut !

Cīnd fu să plec, nici-o lescaie
Ńi nici la cin' să mă'mprumut,
S'achit otel, și birt, și baie...
Da' barem Ńtiū c'am petrecut !

Abandonīndu'mī geamantanul.
Incognito am dispărut..
Să crăp de oīū mai pleca la anul!
Da' barem Ńtiū c'am petrecut !

LA 'NTOARCERE

— Se cîntă pe aria „Somnoroase păsărele“ dacă aveți voce;
dacă nu, lăsați-o 'ncurcăță —

Mofturoase cioclovine
Se'ntorc din vilegiatură;
Greū la'ntors, damblă le vine...
Ce căldură!

Vai, hirtii întirziate
La biuroū, nu-i timp de glume,
Și trei poliți protestate...
Vai de lume!

Iar în lipsă, jupîneasa,
Domițilu-avînd în seamă,
A fugit jefuind casa...
Bre, ce poamă!

Și bărbatu'și ia nevasta
La bătăi, oftînd săracu:
„Vilegiatură-i asta?
Lua-te-ar dracu!”

